

Ivan Cikić

SUBURBIJANSKA HRONIKA

ETNA, Beograd – 2016.

Sadržaj

Umesto predgovora	4
(Ne)prirodni položaj	5
- Geografija	5
- Demografija	5
- Krvne, rodbinske i ostale veze.....	6
- Klima, reljef i hidrografija.....	7
- Flora i fauna.....	8
- Valute, monete.....	8
- Jezik.....	9
Državni aparat	10
- Državni vrh	10
- Izbori.....	10
- Političke partije (stranke).....	16
Vojni aparat.....	17
- Ispraćaj u vojsku.....	17
- Civilno služenje vojske.....	18
Crkva i religija.....	20
- Turizam.....	22
- Saobraćaj	23
- Poljoprivreda	25
Obrazovanje i nauka.....	26
- Ekskurzije	27
- Fejsbuk (Facebook)	28
- Fakulteti	29
- Fenomen „produženog detinjstva“	30
- „Odliv mozгова“	31
- Štrajkovi	31

Kultura, umetnost i zabava.....	33
- Kafane.....	33
- Kafíci	33
- Diskoteke i splavovi	34
- Biblioteke	35
- Muzika.....	35
- TV program	38
- Reklame (EPP)	40
- Starlet(v)a	41
- Paparaco (paparazzo).....	43
- Poznato nepoznati.....	44
- Književnost.....	46
- Film (Serije).....	47
- Multitalentovani (multimedijalni) umetnici	48
- Sapunice i ostale serije	48
Sport	50
- Fudbal	50
- Jahanje	51
- Sportski komentatori.....	53
Moda	55
Dodatak	57
- Rečnik najčešćih suburbijanskih reći i izraza	57
- Suburbijanski turbo – folk hitovi.....	61
- Suburbijanski praznici	63
- Šta Suburbijanci jedu.....	65
- Šta Suburbijanci piju	69
- Nekategorisane definicije	70
Specijalni deo dodatka	74
Umesto pogovora	76
Beleška o piscu.....	77

UMESTO PREDGOVORA

Jednom davno sam bio u jednoj, veoma, veoma, dalekoj zemlji. Zove se Suburbijana, i dosta vas, verovatno, nikada nije čulo za nju. Ona je toliko daleko od nas da, ako krenete iz našeg glavnog grada, u njen glavni grad stižete kada obiđete tačno ceo krug oko Zemljine kugle. Imaju jako mnogo sličnosti sa nama, ali i poneku razliku. Ljudi su tamo tako divni, pa sam se sve vreme boravka osećao kao kod kuće. Dugo sam tražio način da se odužim tim ljudima, dugo sam razmišljao. Onda mi je, jednostavno, sinulo. Zašto ne bih napisao neku vrstu priručnika o toj predivnoj zemlji? Zašto je ne bih približio svima vama koji nikada niste tamo boravili? Zašto na taj način ne bih iskazao svoju zahvalnost? Pošto me ništa ne sprečava, to upravo i činim, a ko vam se sviđa ono što ćete pročitati, voleo bih da ova knjiga bude vaš vodič, kada u Suburbijanu odete kao turisti.

Dobrodošli u Suburbijanu!!!

(NE)PRIRODNI POLOŽAJ

- Geografija

Suburbijana je ime dobila po tome što se oduvek nalazila u nekim predgrađima, na nekim periferijama, i uvek na korak od raja. Tako je i danas. Dok ponosno leži na Tamo Nekom Poluostrvu, ova zemlja je na korak od ulaska u Tamo Neku Uniju (TNU). TNU se nalazi zapadno od Suburbijane, dok se istočno šire Daleke Zemlje Istoka, pa je ova država primorana da balansira između te dve sile.

Nekada davno, Suburbijana je bila deo jedne velike zemlje, zvane Tužnoslavija. Kada se ta zemlja raspala, Suburbijana je na njenim ruševinama, ponovo, postala nezavisna. Glavni grad se zove Beli Grad, a zemljom vlada Družina Prstena, koju čine jedni isti ljudi, koji se smenjuju na najvažnijim pozicijama.

Inače, Suburbijana nije ni velika, ali ni mala zemlja, i ne zauzima ni malu, ali ni veliku površinu. Eto, taman kao mi.

- Demografija

Suburbijana je zemlja dobrih, vrednih, gostoljubivih i hrabrih ljudi, i prelepih žena. Ali i zemlja, ponekad, zavisnih ljudi, i zemlja gde se najteže prašta uspeh. Ovde su ljudi toliko pošteni da, kad nađu torbicu punu novca, odmah je vrate vlasniku, i to bez primanja nagrade. Najčešća nagrada za to poštenje je otkaz, ukoliko imaju posao. U Suburbijani živi između 2 i 12 miliona stanovnika, u zavisnosti od godišnjeg doba i priliva gastarbajtera iz TNU. Leti se najviše Suburbijanaca može naći na plažama bratskih zemalja, Kroasanije i grofovije Milonije, kao i Turkijane, zemlje koja ima posebno mesto u suburbijanskoj istoriji. Naime, nekada davno, Suburbijana i Turkijana su potpisale pakt o zajedničkom životu, i to na čitavim 500

godina. Kada je taj period protekao, mlađi naraštaji se nisu dogovorili o nastavku saradnje.

- Krvne, rodbinske i ostale veze (poseban deo demografije)

VEZA je osnovni odnos među stanovništvom Suburbijane. Ovo je precizna klasifikacija veza, koja je, doduše, podložna promenama:

- **Srodničko-kumovske veze** - ako imate oca, majku, tetku, teču, ujaka, strica, ili, dao Bog, kuma, na nekom „jakom“ položaju, budite bez brige. Lako ćete dobiti posao. Državna služba, uz malo sreće, sa kancelarijom i jednom do dve kolegice (ili kolege), sa kompjuterom, ADSL-om i pristupom Fejsbuku (videćete kasnije, Fejsbuk je osnovno obrazovno sredstvo u Suburbijani). Tako ćete na miru moći da radite i pošteno zarađujete svoju platicu, a uz to ćete biti u toku svih dešavanja. Imaćete i pauzu za doručak od sat vremena, kao i pauze za cigaretu na svakih pola sata, i to u trajanju od 15 minuta. Tako će vaš posao najmanje da trpi. E, da, škola vam ne treba. Mislim, fakultet.

- **Partijske (stranačke) veze** - Usko povezane sa ovim prvima, i ne manje bitne od njih. Obično morate da postanete član neke od vodećih partija Suburbijane, i to one u kojoj već imate nekog rođaka, i posao je tu blizu. Ako imate manje od 30 godina, postajete član omladinskog ogranka partije, i idete na sve događaje i promocije koje vaša partija organizuje. Naučite po jednu proširenu, eventualno, složenu rečenicu, i kad vas prozovu, vi je ponosno izdeklamujete uz odgovarajuću gestikulaciju. Za partije iz moćne Družine prstena, omladina je kamen temeljac organizacije partije i daće sve od sebe da im nađu neki poslić. Fakultet je poželjan, ali nije obavezan. Opozicione partije, imaju manje opcija, ali vam mogu naći posao u opštinama u kojima „vladaju“.

- **Prijateljsko-posredničke veze** - Potrebno je da imate prijatelja, što je retkost, ili posrednika, koji će imati neku vezu. Za ovaj tip veze fakultet vam je jako potreban, kao i određena svota novca, kojom se „podmazuje“ posrednikova veza, a i posrednik mora malo da se „ugradi“. Što se novca tiče, preporučujem neku nezvaničnu valutu, po mogućnosti Tamo Neki Evro, jer najbolje prolazi. Ako nemate Evro, dobar je i dolar, a u slučaju nužde, može i suburbijanski dinar (da, valuta se isto zove kao naša), ali pošto je slab u odnosu na prethodne dve valute, trebaće ga mnogo, što ga čini težim za nošenje. Potrebno vam je i strpljenje, jer može da se desi da posrednik ne uspe iz prve, pa dobijete posao tek posle trećeg ili četvrtog konkursa.

To su tri najbitnije vrste suburbijanskih veza za posao. Postoji još nekoliko tipova veza, ali one, uglavnom, proizilaze iz gore pomenuta tri tipa. Neke su vezane za školu i ispite, neke za to da vas operišu preko reda, a neke da vam pocepaju kaznu zbog toga što ste prekoračili brzinu. Kod Suburbijanaca koji nemaju nikakvih veza, duboko je izražena religioznost, jer samo Bog može da im pomogne.

- Klima, reljef i hidrografija

Što se klime tiče, mora se priznati da je veoma promenljiva. U Suburbijani duvaju različiti vetrovi, i to vrlo često. Najvetrovitije mesto u Suburbijani je Narodna Skupština, jer je u pitanju veliki prostor koji se često otvara, a uz to nije uvek pun. Tu se često javlja i promaja. Zime su duge i oštre, a leta pakleno topla. Pogotovo kad je izborna godina.

Reljef Suburbijane je vrlo interesantan. Ima dosta planina i brda, pašnjaka i livada i jedna ogromna ravnica, gde je nekada bilo more. Ono je nekada davno nestalo, isto kao današnja preduzeća u privatizaciji, pa je sada to najveća suburbijanska žitnica.

Kad već pomenusmo more, Suburbijana ima izlaz na nekoliko mora, i to preko svojih bratskih zemalja (takođe već pomenutih), pa je zbog toga je i osnovana Agencija za pomorski saobraćaj. Suburbijana ima i dosta reka, ali još uvek nema Agenciju za rečni saobraćaj.

- Flora i fauna

Suburbijana ima jako bogatu floru i faunu, ali ćemo ovde izdvojiti dve vrste, tako tipične za ove predele.

Najbolji predstavnik flore je biljka novcožderka (lat. *Kasus monetoproždrljikus*), koja vrebava u svakoj prodavnici. Napada na izlazu, kada bi trebalo da platite ono što ste kupili. Njen napad je neminovan i svaki otpor je uzaludan. U nekim delovima Suburbijane su zabeleženi mutanti ove vrste, koji jedu čak i novčanike.

Tipičan predstavnik faune je tankoprsti lenjivac (lat. *Tankoprstus neradnikus*). Obožava velike i hladne prostore, pa najčešće obitava u Narodnoj Skupštini. Ume da bude opasan po okolinu, jer često zna da posetiocima Skupštine „mazne“ novčanik svojim tankim i dugim prstima (baš kao i ona biljčica). Država o njima vodi računa, pa njihov broj nikako ne sme preći više od 250 jedinki.

- Valute, monete...

Za sve vas, koji posećujete Suburbijanu, jako je bitno napomenuti platežna sredstva u ovoj zemlji. Zvanična valuta je suburbijanski dinar, a nezvanična Tamo Neki Evro (takođe poznat i kao valuta u TNU). Postoji još nekoliko nezvaničnih valuta, kao što su čemerički dolar ili švicarski franak. Jedan evro vredi, otprilike, 120,546987123654789321 dinara, dok su dolar i franak nešto manje vrednosti. Taj kurs je jako stabilan, ali i fleksibilan, i budite uvereni da u toku dana, sigurno, neće

varirati. Nezvanične valute imaju mnogo bolju prođu. Takođe, u Suburbijani postoje i bankomati, ali se ne upotrebljavaju često, jer kod Suburbijanaca postoji uvreženo mišljenje da je bolje imati novac, nego karticu u džepu.

Za kraj smo ostavili omiljeno sredstvo plaćanja u Suburbijani. To je ček. Čekom, ili čekovima, se može kupiti sve, pogotovo ako je plaćanje odloženo na veliki broj dana. Kada posle tog broja dana ček stigne na naplatu, kod Suburbijanaca se javljaju dva karakteristična simptoma. To su češkanje po glavi, i on je blaži, i udaranje po čelu, koji je, naravno, teži i bolniji.

- Jezik

Zvanični jezik u Suburbijani je Suburbijanski, i ima dosta sličnosti sa našim jezikom. To će vam omogućiti laku konverzaciju sa tamošnjim stanovništvom. Jedina razlika je u tome što naš jezik ima sedam padeža, a kod njih taj broj zavisi od dela zemlje u kome se nalazite. Kreće se od dva na jugu, i postepeno se povećava kako se krećete ka severu zemlje, do čitavih sedam. Određeni krugovi subrbijanskog stanovništva su toliko povlašćeni da su ovladali i poznavanjem osmog padeža, koruptiva, koji odgovara na pitanja kome i koliko.

Vrlo je česta pojava, u poslednjih nekoliko godina, da se u suburbijanski jezik, tačnije govor, ubacuju strane reči. To najčešće rade mladi. Pokušaću da vam dočaram kako izgleda taj tip govora, mada se to mora lično doživeti, da biste videli svu njegovu lepotu:

- Bila sam na kastingu juče, autluk mi je bio baš in, sva sam bila u trendu i sve mi je fitovalo. Na stejdžu sam bila glavna, svi su rekli da sam kul. Neki ljudi su mi u bekstejdžu tražili i autogram. Baj d vej, videla sam onu tvoju drugaricu. Šta se dešava sa njom, totalno je u autu? Ma hu kerz...

DRŽAVNI APARAT

- Državni vrh

Suburbijana je po svom uređenju republika. Njom vlada predsednik, koji dolazi iz moćne Družine prstena (poznati i kao Veće staraca). Predsedniku su direktno potčinjeni ministri, čiji broj varira između 25 i 40, a jedno od najpoželjnijih radnih mesta u Suburbijani je ministar bez portfelja. O Narodnoj Skupštini smo već pisali, tako da nema potrebe da se ponavljamo.

- Izbori

Reč izbori je nastala kao skraćeni oblik od reči izboriti, i predstavlja borbu prsa u prsa da se dođe na vlast. Moćna Družina prstena objavi imena nekoliko kandidata, i oni onda kreću u borbu svim raspoloživim silama i dejstvima. Postoje lokalni, parlamentarni i predsednički izbori.

Pobednik na predsedničkim izborima uz ime stavlja i rimski broj, koji označava koji je vladar bio po redu, kao i nadimak koji dobija od naroda. Tako su vladari u novijoj istoriji bili **Voja I Neobavešteni**, **Boki II Prelepi**, **Toma III Kameni** i **Aca IV Svemogući**, koji nije bio predsednik, već samo premijer, ali je na insistiranje naroda, zbog prevelikih zasluga, svrstan u red besmrtnih.

Postoji i čitava plejada političara koji nikada nisu bili, a verovatno, i nikada neće biti vladari Suburbijane, ali bez njihovog prisustva bi politička scena bila siromašnija. To su: **Ivica Višedecenijski** (nikada na vrhu, ali prisutan u svakoj raspodeli vlasti), **Vuk Preobratni** (odgovarao bi mu i nadimak Višestolični, ali se zbog njega odustalo, jer može asociirati na neku drugu stolicu), **Čeda Nozdrva** (nadimak nema jasno poreklo),

Velja Što ima onu ruku (dugo nosio i nadimak Trezvenjak, kao zakleti antialkoholičar), i mnogi drugi...

Evo kako izgleda jedno prosečno obraćanje, jednog prosečnog predsedničkog kandidata, zbog čega svim strancima od srca preporučujem boravak u Suburbijani tokom predizborne kampanje, koja predstavlja jednu od najvećih turističkih atrakcija te zemlje:

Prvo moje obećanje glasi – ako postanem predsednik NAUČIĆU DA KRADEM I LAŽEM! U tu svrhu ću angažovati nekog iz sadašnje vlasti, nekog ko je imao dodir sa novcem. Kada me budu naučili zanatu, obećavam, dragi narode, da ću pokrasti sve što budem mogao. Ono što ne budem mogao da pretvorim u nekretnine, prebaciću na devizne račune u nekim egzotičnim zemljama, sa predivnim plažama. To će biti moja odstupnica kada me najuriš, dragi moj narode.

Zatim, OBEĆAVAM DA ĆU ZAPOSPLITI SVU UŽU I ŠIRU RODBINU, i to u državnim firmama. Kume, ne brini, ima mesta i za tebe. Izvini, nećeš biti ministar zdravlja, bilo bi providno, ali ću te „gurnuti“ negde gde nećeš morati ništa da radiš. Zaposliću čak i brata od tetke mog brata od strica. Divan mladić, a podmetnuše mu onu proneveru. Ti, dragi moj narode, ne brini. Nova radna mesta ne mogu da obećam, ali će biti otpuštanja. Kad dobijete otkaz, svi na selo. U poljoprivredi je budućnost.

Obećavam, dragi narode, da NEĆU DUGO SJAHA TI SA FUNKCIJE (čitaj: tvoje grbače). U tu svrhu ću angažovati nekog našeg istaknutog veterana. Ako neko zna kako dugo opstati na vlasti, to su sigurno oni. I sledeće obećanje ima veze sa njima. Kad oni u ovim godinama mogu da rade, nemoj, dragi narode, da mi tražiš penziju. UKINUĆEMO JE POTPUNO! Naravno, za one koji još uvek budu imali posao...

PRODAĆU SVE DRŽAVNE FIRME KOJE VREDE NEŠTO! Šta će to nama? Nikad nismo znali da čuvamo ono što imamo, pa ćemo to (pro)dati strancima, da lepo čuvaju naša

blaga. Ti, dragi narode, koji nekim slučajem radiš u ovim firmama, čuvaj posao kako znaš i umeš. Od srca savetujem metodu uvlačenja u donji deo leđa, kažu da provereno pali.

ČESTO ĆU IĆI U NEPOTREBNE POSETE KOLEGAMA U REGIONU, A I ŠIRE! I, pritom ću redovno uzimati dnevnicke koje mi sleduju. Odsedaću u najluksuznijim hotelima, i to sve o tvom trošku, dragi narode, jer ti moraš imati svog dostojnog predstavnika. Mora ti biti gore, kad je meni bolje. To je žrtva koju svi mi, zajedno, moramo podneti, radi dobrobiti i prosperiteta, a boga mi, i državnog integriteta i celovitosti naše Suburbijane. Takođe, obećavam da ništa od tih dnevnica neću dati u humanitarne svrhe.

NEĆU GRADITI, NI OBNAVLJATI, ŠKOLE, BOLNICE, BIBLIOTEKE... Sasvim sam zadovoljan trenutnom strukturom svih naših institucija. Neću menjati ni sisteme školstva i zdravstva, jer tu funkcioniše sve kako bi trebalo. Mita i korupcije nema, i to je najbitnije. Ako se desi neki slučaj, ispitaćemo i kazniti počiniocima po zakonu. Strogo i pravedno! Takođe, svi ministri će imati dozvolu da svoje zdravstvene probleme rešavaju u inostranstvu, jer su naši doktori kvalifikovani samo za najteže slučajeve.

Još obećavam, dragi moj narode, UVEŠĆU NOVI TV KANAL I POVISIĆU CENU TV PRETPLATE! Na tom kanalu ćete, tokom celog dana, moći da gledate sapunice, rijalitije i u večernjem terminu, ekskluzivno, TAKMIČENJE ZA ZVEZDE I ZVEZDICE! I to svih sedam dana u nedelji, za samo 200 evra mesečno! I to nije sve, gledaćete najnovije rijalitije, koji još nisu ni prikazani u svetu! Obećavam nepoznate VIP učesnike i nepismene voditelje! A, šta tek reći za sapunice? Najnovije, direktno iz Meksika i Venecuele, dve hit serije od po 700 epizoda, „Fernando, ti si sam sebi majka!“ i „Elena, Kasandrina unuka!“ I, naravno, iznenađenja iz bratske Turkijane i Indijane!

Eto, dragi moj narode, to je moj izborni program u 7 tačaka. Ja znam da ste na mene čekali i da je ovo program kojim ću izaći iz krize. Zato, glasaj za mene, dragi narode! Zaokruži broj 3 ispred mog imena! I zapamtite moj slogan – NEKI ČESTE DA GLADUJETE, A NEKI ČEMO DA SE BOGATIMO!

A da bismo zadovoljili čitaočevu znatiželju, moramo opisati i kako izgledaju izbori iz ugla neutralnog građanina Suburbijane:

„Varošica u Suburbijani. Predizborna kampanja je u jeku, nekoliko kandidata se bori za vlast svim silama. Naravno, demokratskim. Nigde nijedne uvrede, sve se radi civilizovano. Da možete, samo, da vidite kako su lepi plakati koji su izlepljeni svuda po varošici. Kako su, na njima, kandidati lepi i nasmejani! Prosto mi dođe žao kad poster jednog kandidata prelepe posterom drugog. Ali, onda, gledajući taj drugi poster, vidim da je taj kandidat, možda, i lepši. Jednostavno, čovek ne zna za koga da glasa. Rešio sam da sačekam njihova poslednja obraćanja, pa da vidim tada kome ću da dam svoj dragoceni glas.

Najpre sam saslušao aktuelnog predsednika Opštine, Žiku. Slogan njegove koalicije je glasio „Birajte izvesnost i sigurnost“, skraćeno BIS. Evo, ukratko, njegovog izlaganja:

- Sve što sam, dosad, uradio za naš gradić, nije ništa u odnosu na ono što ću, tek, da uradim! Sve započete ulice, parkove, pa i pijacu, ću završiti u najkraćem roku! Svi koji su protiv nas, biće poniženi na ovim izborima! Verujte u mene, jer ja verujem u vas! Zato, birajte izvesnost i sigurnost!

Tada se iz ogromne mase, od nekih 200 ljudi, začu:

- BIS! BIS! BIS!

Tako se završi miting, a Žika bi ispraćen ovacijama svojih pristalica.

Onda sam saslušao Peru, najvećeg Žikinog protivnika, ali i dojučerašnjeg prijatelja. Njegov predizborni slogan je glasio „Sa Perom u napredak“, skraćeno SAPUN. Evo šta je on rekao svojim glasačima:

- Moramo stati na put Žikinoj samovolji! Da stavimo tačku na jedno ružno poglavlje našeg dragog mesta! Da krenemo napred, da otvaramo fabrike, nova radna mesta, vrtiće... Da u stilu našeg slogana očistimo svu prljavštinu i gamad ovog lepog gradića!

Masa, od nekih 150 ljudi, je oduševljeno aplaudirala, a onda se, spontano, zaori:

- PERA, SAPUN! PERA, SAPUN! PERA, SAPUN!

Pera je pobedonosno digao ruke i sa stisnutim pesnicama napustio govornicu.

Treći, ali ne i najmanje bitan kandidat, bio je Jova. Nastupao je sa sloganom „Tradicija, uspeh, preokret“, skraćeno TUP. Zalagao se za povratak našim tradicionalnim korenima, kao i za to da narod sazna istinu:

- Neće se, više, niko igrati sa Jovom! A ni sa vama! Vreme je da se okrene novi list, da bude “ ‘Ajde Jovo nanovo – sve ispočetka“! Vreme je da krupnim koracima, najzad, izađemo iz mraka, i oslobodimo se Žikinih i Perinih stega!

Njegovi obožavaoci krenuše da udaraju nogama u zemlju, a iz stotinak grla se, u tom ritmu, začuše povici:

- TUP! TUP! TUP!

Neki od Jovinih obožavalaca, očigledno, u ekstazi, stadoše da se valjaju po zemlji, dok su oni malo prisebniji, uzeli Jovu na svoja ramena i poneli ga do prostorija stranke.

Dođe i dan izbora. Sve je proteklo kako se samo poželeti može, u pravom demokratskom duhu, i to u celoj zemlji. Nije bilo većih problema i incidenata. Tu i tamo je bila, poneka, krađa glasova, poneka psovka, i samo sedam tuča. Dakle, kao po običaju.

U našoj varošici je bilo neizvesno. Nijedan od kandidata nije dobio potrebnu većinu, a ja nisam znao za koga da glasam, pa sam predao prazan listić. Svi kandidati su bili toliko dobri, da nisam hteo svojim glasom za jednog, da oštetim drugu dvojicu.

Danima posle izbora je vladala napetost. Nije se znalo ko će biti na vlasti. Znalo se samo da kandidati danonoćno pregovaraju na tajnoj lokaciji, koju su znali samo zaposleni iz najboljeg restorana u gradu. Oni su imali zadatak da snabdevaju naše kandidate najboljim pečenjem, roštiljem, vinom i pivom, jer su pregovori, zaista, bili iscrpljujući. Tek, nakon nekoliko dana i noći, punih nemira i strepnje, sva trojica kandidata izadoše pred građane, i to nasmejani i zagrljeni. Njihovi simpatizeri behu rezervisani jedni prema drugima. Stajali su odvojeni i čekali obraćanje kandidata. Reč uze Žika:

- Dragi građani, sve je gotovo! – reče on ushićeno. – Nakon nekoliko predugih dana i noći, trgovina... pardon, pregovori su gotovi. Postigli smo dogovor koji je u našem, a i u vašem interesu. Ja ću i dalje biti na mestu predsednika naše Opštine, gospodin Pera će biti moj zamenik, a gospodin Jova će biti predsednik Skupštine Opštine. Pregovore smo vodili i završili u najdemokratskijem duhu, baš kakva je bila i naša kampanja. Bez ijedne teške reči, bez vređanja, i sa puno uvažavanja. Zapušili smo usta svima onima, koji su govorili da nikada nećemo postići dogovor. Zato, budite srećni, nasmejani i zagrljeni, baš kao mi!

Kad to čuše one tri grupe simpatizera, potrčaše jedni drugima u zagrljaj. Potpuno se izmešaše, počеше da plušte poljupci i čestitanja. Napetost je nestala, i to se moglo videti na srećnim licima svih varošana. Bili su svesni da je pred njima još nekoliko godina blagostanja. Tada se, još jednom, začu Žikin glas:

- Takođe smo postigli dogovor da, radi veće uštede, iz naše fabrike elektromotora otpustimo još 100 radnika!

Svima nama je bilo svejedno. Najvažnije je bilo da nam je blagostanje tu, pred nosom. Samo bi trebalo da ga uhvatimo...“

- Političke partije (stranke)

Kao što smo nebrojeno puta rekli, Suburbijanom vlada Družina prstena. Nju sačinjava veliki broj političkih partija (stranaka), koje su tokom predizborne kampanje u žestokom ratu, naravno, demokratskom. Svo ostalo vreme provode u zajedničkim (koalicionim) naporima, kako bi svima bilo bolje. Predsednici partija uživaju status božanstva u narodu, pa su vrlo često (24 časa), i to na zahtev naroda, na svim tv stanicama koje imaju nacionalnu frekvenciju.

Ovo su neke od najpoznatijih stranaka u Suburbijani:

- DREMOKRATSKA STRANKA
- SUBURBIJANSKA NAZADNJAČKA STRANKA
- SMORIJALISTIČKA PARTIJA SUBURBIJANE
- PARTIJA UDRUŽENIH FOSILA SUBURBIJANE
- DUPLODREMOKRATSKA STRANKA SUBURBIJANE
- RAZDRUŽENI REGIONI SUBURBIJANE
- SMORENI POKRET OBNOVE

VOJNI APARAT

Kao moderna i napredna država, Suburbijana ima istu takvu vojsku. Jaku, profesionalnu i opremljenu po najvišim standardima osamdesetih godina prošlog veka. Nema veće časti u Suburbijani, nego biti pripadnik nekog od rodova armije. U prilog tome svedoči i činjenica, da je jedan od najvećih rituala ove zemlje vezan za odlazak u armiju. Prisustvovao sam jednom takvom veselju, i moram vam priznati da je potpuno isti kao kod nas.

- Ispraćaj u vojsku

Dakle, ovo je jedan od najznačajnijih obreda u Suburbijani. Predstavlja proslavu odlaska muškog čeda u vojsku. Verovalo se da godinu dana provedenih u armiji, sa svojim vršnjacima, od dečaka pravi muškarca. Na neki način, odlazak u vojsku je predstavljao inicijaciju u društveni sistem zemlje. Najčešće se organizovao između 18. i 21. godine starosti mladog muškog čeljadeta, pod šatrom ili u sali, specijalno iznajmljenoj i opremljenoj za tu priliku. Smatralo se da ispraćaj bez 500 zvanica nije uspeo. Termin ispraćaja je, po zakonu, bio dve nedelje pre zvaničnog odlaska u armiju, da bi rodbina i prijatelji mogli da sumiraju utiske, pogledaju kasetu i slike sa veselja.

Samo veselje se sastojalo iz nekoliko delova. Prvi deo su sačinjavale „majčinske pesme“ („Nemoj, majko, da zaplačeš kad u vojsku sina šalješ“). Ako je sin jedinac u majke, ovaj deo, obavezno, izaziva suze svih prisutnih, i traje nešto duže. Zatim se pristupalo ručku, sa obaveznim sarmama i pečenjem, a onda ljubljenju sa budućim vojnikom. Tom prilikom, uz tri poljupca, se vojniku daje i poklon, najčešće u vidu papirne monete, i to nezvanične. Kada atmosfera dostigne vrhunac, dolazi i treći, „rodoljubivi“ deo, u kome se pevaju slavne pesme iz suburbijanske prošlosti, kako bi vojnik otišao što kuražniji u

armiju. Kraj celodnevnog obreda je, po zakonu, oko dva časa po ponoći.

Nakon dve nedelje, sledio je i stvarni ispraćaj, na autobuskoj ili železničkoj stanici, uz muziku. Obavezno je prisustvo onih najbližih, koji stoje na peronu sve dok mladić ne uđe u autobus ili vagon. Tada se pristupa ritualnom razbijanju flaše sa domaćom rakijom, zakopanom nekada davno, kada se vojnik rodio. Kada autobus ili voz krenu, obično su praćeni majčinih suzama i tatinim ponosom. Nekada se vojniku dobacivalo: „Piši kad stigneš!“, a u novija vremena „Pusti poruku kad stigneš!“ Mesto gde su mladi Suburbijanci služili svojoj otadžbini se zvalo kasarna, i mladi vojnici su iz nje imali izlaz kad god su poželeli, pa su skoro svaki vikend provodili kod kuće. Služenje je trajalo godinu dana, i nakon toga su vojnici postajali ljudi.

Nikada, u istoriji Suburbijane, nije zabeležen slučaj dezerterstva, a koliko su mladići voleli da služe vojsku svedoči i stih narodnog pesnika: „Rado ide Suburbijanac u vojnike, dva ga vuku, a trojica tuku...“

- Civilno služenje vojske

U novija, moderna vremena, a u cilju sve većih ušteda, uvedeno je i civilno služenje vojnog roka, odnosno služenje bez uniforme i oružja. Vojnik ne bi išao u „pravu“ vojsku, već bi služio vojni rok u nekoj ustanovi od društvenog značaja, i to u trajanju od devet meseci. Kod ovakvih slučajeva služenja vojske, izostajao je ritual ispraćaja, jer je vojnik boravio kod kuće. Kako se ispostavilo, najveću potrebu za ovakvim tipom vojnika imale su komunalne službe, koje su dobijale radnu snagu plaćenu vojničkom platom. Tako su „vojnici“ bili zaduženi za košenje trave, iznošenje smeća, čuvanje parkinga, bili su portiri, a na nekim mestima su uspešno čuvali decu u vrtićima.

Dugo se razmišljalo o isplativosti ovakvog vida vojske, jer se u mladim Suburbijancima probudio inat i ponos, uzavrela

krv predaka, pa se javilo masovno ignorisanje civilnog služenja vojske. Po nekim anketama, čak 12% mladih Suburbijanaca je izjavilo da je protiv ovakvog služenja svojoj domovini, pa je to upalilo alarme u svim relevantnim državnim institucijama. Zbog toga je 32.13.2009. godine održan referendum sa jednostavnim pitanjem „Da li bi trebalo ukinuti civilno služenje vojnog roka u Suburbijani?“ Izlaznost je bila rekordna, jer je glasalo oko 13,4% stanovnika Suburbijane. Svi oni su odgovorili potvrdno na postavljeno pitanje, pa je na taj način civilno služenje vojnog roka otišlo u istoriju. Na trgovima svih većih gradova u Suburbijani ovaj događaj je obeležen prigodnim svečanostima i vatrometom, a i dan – danas se praznuje kao državni praznik.

CRKVA I RELIGIJA

Narod u Suburbijani je veoma pobožan. Oko 85% stanovništva čine hrišćani pravoslavne veroispovesti, koji drže do redovnih poseta crkvama i manastirima. Od malih nogu Suburbijanci se uče da je vera u Boga veoma važna, pa su im sve ekskurzije organizovane tako da u svom programu imaju obavezne posete najpoznatijim manastirima naše zemlje. Takođe, majke imaju važan zadatak da decu uče veri, pa suburbijanski mališani tokom svog detinjstva često čuju rečenice „Bog s tobom, dete!“ ili „Pobogu, dete, šta to radiš?“

Postoji još pravoslavnih naroda širom planete, i svi se oni krste sa tri prsta desne ruke. Međutim, kod Suburbijanaca postoji pojava poznata pod nazivom „Krštenje i levom i desnom rukom“. Najčešće se javlja kada se čovek nađe u situaciji koja se graniči sa čudom, pa svoju zapanjenost izražava tako što se krsti obema rukama uz izgovaranje rečenice „Da se prekrstim i levom i desnom!“ Pedantni statističari iz Suburbijanskog Zavoda za statistiku su izračunali da je ova pojava nešto izraženija kod žena.

Već pomenuti statističari su, takođe, izračunali da se broj vernika u Suburbijani drastično povećao tokom poslednje dve decenije, i to iz nepoznatog razloga. Sve su češća venčanja i krštenja u crkvama, i sve veći broj Suburbijanaca slavi svoje krsne slave. To je ritual u kome se slavi ime porodičnog sveca i zaštitnika, a najviše slava ima tokom jeseni i zime, kada svaki Suburbijanac, u proseku, doda po 5 kg telesne mase.

Religija je usko povezana i sa sportom. Uobičajena je pojava da se na sportskim borilištima, najčešće na stadionima i u halama, iz grla navijača čuje gromoglasno „Pomози, Bože!“ To se, uglavnom, čuje kada njihovom omiljenom timu ne ide, kada gubi. Ono što je jako ineteresantno, jeste da se niko od tih navijača ne seti Boga kad njihov tim vodi ili dobije utakmicu.

Današnja omladina, takođe, poštuje crkvu. Redovno je posećuje, a mali broj onih koji to ne rade, sigurno znaju gde se nalazi crkva u njihovom gradu. Omladinci i omladinke Suburbijane na originalan način posećuju crkve. Često to čine sa naočarima za sunce na glavi, i sa uključenim mobilnim telefonima. Ova pojava se masovno širi i kod starijih Suburbijanaca izaziva, već opisano „Krštenje i levom i desnom rukom“.

Zvanični predstavnici crkve, ili „božji izaslanici“, se u narodu najčešće nazivaju popovima, bez obzira na svoju titulu. Pre nego što stupe u službu, obavezni su da polože zavet skromnosti, pa se vrlo retko na suburbijanskim ulicama može videti pop u džipu sa zatamnjenim staklima, ili sa mobilnim telefonom najnovije generacije u ruci.

PRIVREDA

Suburbijana je poznata po jakoj i veoma razvijenoj privredi. Još za vreme dok je bila u sastavu Tužnoslavije, bila je glavni pokretač, da ne kažem lokomotiva, koja je sve ostale vukla u napredak i blagostanje. Sada ćemo izložiti najbitnije grane suburbijanske privrede.

- Turizam

Turizam je jedna od najrazvijenijih grana privrede u Suburbijani. Pogotovo leti, kada, u sklopu dogovora o pojačavanju zarada i privreda naših susednih zemalja, ogroman broj Suburbijanaca pohrli na more. Oni koji ostanu u zemlji, imaju širok izbor za letnji odmor. Planinski, banjski i seoski turizam uzimaju sve veći zamah, a u poslednje vreme se javlja i nova vrsta turizma, kojoj mali broj Suburbijanaca može da odoli. U pitanju je gradski turizam. Najveća atrakcija ovog turizma jeste odlazak na gradski bazen, na temperaturi od 40 stepeni Celzijusovih, i to pešaka. Na taj način najlakše se dobija taman ten, jer vas sunčevi zraci peku i odozgo, sa neba, i odozdo, odbijajući se od betona i asfalta.

Takođe je razvijen i zimski turizam. Bogatiji Suburbijanci se baškare na nekoj od predivnih planina, dok se oni sa malo plićeim džepom, smrzavaju u gradovima, a i u svojim stanovima. Njihova omiljena zimska disciplina je klizanje po zaleđenim površinama u gradu. Najlepše se kliza po zaleđenim trotoarima, mada ni ulice nisu za bacanje. Klizanje je opasna turistička disciplina, pa se neretko dese i povrede. Međutim, ni to ne može da omete Suburbijance, pa svi sa nestrpljenjem čekaju sledeću zimu.

- Saobraćaj

Suburbijana ima razvijen drumski i železnički, a bogami, i vazdušni i vodni saobraćaj. Putna mreža ima nešto više od 40.000 kilometara, a od toga je oko 500 kilometara autoputa pod naplatom harača. Izvinite, putarine! Uostalom, evo kako pregleda drumskog saobraćaja.

PUTNA INFRASTRUKTURA – Putevi su se nekad delili na opštinske, regionalne, magistralne, auto – puteve, itd... Danas se dele na auto – puteve (jedine koji nešto u Suburbijani valjaju), i ostale. Najbitnija karakteristika ostalih puteva je da imaju, barem, tri rupe po metru kvadratnom. Ako ne ispune taj uslov, ostaju nekategorisani. Ne brinite, sve ide nabolje. Do ulaska u TNU, Suburbijana će dobiti nove puteve.

SUBURBIJANSKI VOZNI PARK – Vozila suburbijanskih građana su pažljivo birana i prilagođena putnoj infrastrukturi. Velika većina potiče iz prošlog veka, iz neke hiljadu devetsto i o-ho-ho-ho godine. I cena benzina i naftnih derivata je u skladu sa putnom infrastrukturom. Stalno raste, da se ne bi mnogo vozilo, jer se tako habaju i vozila i putevi. Prosečan suburbijanski auto nema jedan brisač, retrovizor na vozačevoj strani je pričvršćen selotejpom ili izolirkom, a vrlo često sa unutrašnje strane vrata možemo videti odvijач (iliti šrafciğer), kako podupire staklo na prozoru. Zahvaljujući novom zakonu, sada svaki auto ima ono fluorescentno odelo i komplet za prvu pomoć, a u gepeku uvek stoji rezervna guma (ćelava), kao i lanci za zimsku vožnju i kurbla, koja se može koristiti i u druge svrhe...

PEŠACI - Pešaci su nezaobilazan i vrlo interesntan faktor u suburbijanskom saobraćaju. Postoje dve glavne grupe pešaka, savesni (oprezni) i nesavesni (neoprezni). U prvu grupu spada, uglavnom, starija populacija, da ne kažem penzioneri, i poneki zalutali omladinac. Prelaze ulicu na „zebrama“ i poštuju sve propise koji se njih tiču, ali ne zbog samih propisa, već zbog

novčanih kazni, i teže im je izbiti zub iz glave nego dinar iz novčanika. U drugu grupu spadaju mlađi Suburbijanci, kao i oni koji se rukovode devizom „budale i Bog čuva“, pa prelaze ulicu gde god stignu. Ima tu i onih koji misle da dežurni saobraćajac neće videti baš njih, pa jurnu preko ulice, a onda lepo plate kaznu...

VOZAČI – Oni su posebna fela, poseban soj ljudi. Važe za vrlo agresivne, i po nezvaničnim informacijama, oni su ti koji određuju pravila u Zakonu o saobraćaju. Ograničenja brzine, semafori, pešački prelazi, njima ne predstavljaju velike prepreke. Njihove najbitnije karakteristike su namrgođeno lice, čvrst stisak volana dok voze i neverovatno poznavanje jednog dela suburbijanskog folklora (psovki). Ako im, ne daj Bože, presećete put može se desiti da „proradi“ i gore pomenuta kurbula.

Podaci i činjenice koje sam ovde izneo, ni u kom slučaju ne predstavljaju zvaničan stav Ministarstva za saobraćaj i turizam (ili kako se već zove). Takođe, nisu ni plod pišćeve mašte, već grozničave borbe za opstanak na ulicama, koja se sastojala od desetina pretrčanih kilometara na prelazima ili van njih, a ponekad čak i na trotoarima. I to sve za vreme boravka u ovoj predivnoj zemlji.

Ukupna dužina železničke mreže u Suburbijani je oko 3.500 kilometara. Ta mreža je jako komplikovana i zamršena, pa na suburbijanskim železnicama rade samo vrsni stručnjaci. Vozovi su poslednje čudo tehnike, i takvi primerci se ne mogu videti nigde u svetu. Idu izuzetno brzo, čak do 60 km/h, jer je osnovni cilj da suburbijanski vozovi ne budu brži od prosečnog suburbijanskog automobila. U toku su pregovori između suburbijanske i japanske železnice, koji se vode u cilju postizanja dogovora o slanju japanskih železničara u Suburbijanu na usavršavanje. Glavni cilj njihovog usavršavanja biće postizanje dovoljnog opuštanja na radnom mestu, kao i učenje ponašanja u slučajevima kada voz kasni više od tri časa. Suburbijanska

železnica drži svetski rekord u kašnjenju vozova, koji iznosi 5 časova i 27 minuta. Taj fenomen je predmet istraživanja mnogih naučnih institucija, ali niko nije, još uvek, našao odgovor. Ginisova knjiga rekorda je odbila da taj rekord upiše u svoju knjigu, jer je njihova procena da će se on iz godine u godinu povećavati.

Kroz Suburbijanu teče dosta reka. To su sve plovne reke, a njima najčešće plove plastične flaše, kese, kao i čaše od jogurta. Druga, vrlo korisna, primena suburbijanskih reka je što služe kao „prijemnik“ otpadnih voda iz suburbijanskih fabrika, što pospešuje rast rečne ribe. To dalje dovodi do razvoja ribolova, jednog od najčešćih hobija mladih Suburbijanaca.

U Suburbijani postoje tri međunarodna aerodroma, i trenutno se radi na izgradnji još nekoliko istih. Time će se samo potvrditi teza da su Suburbijanci „nebeski narod“, a i postići će se rasterećenje ostalih grana saobraćaja.

- Poljoprivreda

Poljoprivreda je veoma razvijena i popularna u Suburbijani, a najviše stočarstvo i zemljoradnja.

Što se stočarstva tiče, najzastupljenije su krave, ovce i svinje, koje se najviše gaje u seoskim uslovima, mada su zabeleženi i slučajevi da ovih životinja ima i u gradovima Suburbijane. Zemljoradnici su, takođe, poreklom sa sela, seljaci. Ovde moramo razjasniti dva značenja reči seljak. Prvo značenje je pošten i vredan radnik, ispucalih i nažuljanih ruku, koji svoje proizvode pokušava da proda na pijaci (najčešće to ne uspeva). Drugo značenje je vezano za „urbanog“ momka, koji zna ceo opus Mileta Kitića, i sve obrade, bilo da stižu iz Bugarijane ili Turkijane.

OBRAZOVANJE I NAUKA

I Suburbijana, kao i velika većina zemalja, mnogo ulaže u obrazovanje i nauku. Obrazovni sistem predstavlja kičmeni stub države. Svi današnji političari i privrednici su, sa velikim uspehom, prošli kroz taj sistem, i to je vidljivo na svakom njihovom koraku. Svi Suburbijanci se uče pravim vrednostima od malih nogu i predškolskog uzrasta.

Sa obrazovanjem dece se počinje u predškolskim ustanovama i osnovnim školama, u koje se deca upisuju sa šest ili sedam godina. Osnovno obrazovanje je u Suburbijani obavezno, osim za Bicu i Dželjanu. Traje osam godina (razreda), a u nekim slučajevima i više. Tokom prve četiri godine deca imaju učitelja, a kasnije dobijaju razrednog starešinu i nastavnike. Nastavnici su često popustljivi, pa na kraju školske godine, često, poklanjaju ocene, a nekad im je za to potrebno dati i neki dinar, kao poklon, jer su im plate male.

Kad smo već pomenuli ocenjivanje, možemo i da ga objasnimo. Đaci se ocenjuju numerički, ocenama od 1 do 5. Jedinica je najpopularnija ocena, jer ima najviše nadimaka (as, kec, top, bandera...). Nekad se može desiti da neka od ocena bude nezaslužena, pa da ona koja je manja ima veću vrednost, makar moralnu. Često se može čuti glas suburbijanskih roditelja: „Neka, sine. Tvoja dvojka vredi više od njegove petice!“

U Suburbijani postoje tri tipa srednjih škola. To su gimnazije, stručne škole i zanatske škole. Zanatske traju tri godine, i za njih se ne polaže prijemni ispit. Najpotcenjenije su, iako je „svaki zanat zlatan“. Za škole u kojima se polaže prijemni ispit, nekada to ne mora da bude merodavno. Može da presudi i želja roditelja koji imaju dublji džep, pa onda daju malu donaciju školi, koja iz zahvalnosti primi njihovo čedo pod svoj krov. Srednje obrazovanje nije obavezno, ali ga deca najviše vole, jer ga obeležavaju nezaboravne ekskurzije.

- Ekskurzije

Oragnizuju se u želji da se đaci malo bliže upoznaju sa lepotama i bogatstvima svoje domovine. Obično se organizuju s proleća, osim kada su u pitanju maturantske ekskurzije, koje se organizuju u jesen. Predstavljaju idealnu priliku da profesori i nastavnici zarade koju dnevnicu, kao i da osete kako izgleda kad se dobije nervni slom. S druge strane, za đake je to prilika da se ponašaju k'o pušteni s lanca i da probaju duvan ili alkohol. U najboljem slučaju.

Na put se, najčešće, kreće ujutru, pre petlova. Đaci se skupe ispred škole, gde se čeka da „majstor“ doveze svoj autobus. Kad se to desi, sa minimum pola sata zakašnjenja, kreće borba za zauzimanje sedišta. Po nepisanom pravilu, najveći šmekeri sede na poslednjim sedištima. Kada se ta borba završi, sledi polazak, uz neizbežno „Vozi, Miško!“ iz poslednjeg reda. Prvih petnaestak minuta se čini da profesori sve drže pod kontrolom, ali to je samo privid. Kontrola prelazi u ruke đaka, a kod profesora se primećuju blaži znaci nervnog sloma. Ranije su đaci sa sobom nosili vokmene ili kasetofone, a danas su njihova mesta zauzeli mp3 plejeri i laptopovi. Pušta se glasna muzika, a neki smeliji otvore i pivo. Vrlo čest fenomen je i brza pojava gladi, pa se počne sa otpakivanjem maminih sendviča, kiflica ili gibanice. U tim trenucima profesori pitaju „majstora“ da li mogu da pripale jednu.

Onda se stigne do prvog manastira, pa do drugog, trećeg... Tu se đaci kulturno uzdižu i kupuju suvenire. Pri svakom povratku u autobus, profesori broje đake. Kod onih neiskusnijih, počinje da se primećuje blago krivljenje donje usne i žmirkanje na jedno oko. Pri kraju dana se stiže u hotel B kategorije, kada počinje borba za raspored po sobama. Opet, u neka prošla vremena, formirao bi se red kod recepcije, u kome se čekalo da se oslobodi telefon, da bi se deca javila roditeljima. Danas,

uzorni roditelji, svojoj deci obezbede mobilne telefone, kako bi mogla da im se jave sa ekskurzije.

Kada se, najzad, zauzmu sobe, siđe se na večeru. Ona se obično sastoji od hladne proje sa sirom, uz koju ide čaša mleka, jogurta ili kiselog mleka. Na kraju se dobija desert u vidu dve jučerašnje palačinke sa džemom od šipurka.

Nakon obilne večere, kreće se sa spremanjem za diskoteku, koja se, obično, nalazi u podrumu hotela. Uz glasnu, turbo – folk muziku, učenici se sjajno provode. Oni koji se nisu napili u autobusu, sad imaju sjajnu priliku da završe taj posao. Profesori ne vrše striktni nadzor dece u tim trenucima, jer moraju da popiju neko žešće piće da bi umirili tikove.

Kada se višerasovni provod završi, nastaje jurnjava po hotelu, „muvanja“, skakanja sa terase na terasu. Uzorni đaci su, već, odavno navikli svoje pidžamice i spavaju najdubljim snom. Umor i alkohol čine svoje, pa deci ponestaje snage, i polako se povlače u svoje sobe, a profesorski tikovi se smiruju... Barem do jutra.

Posle dva – tri sata sna, sve kreće iznova. Samo, sada je mir u autobusu, jer su đaci „pod utiskom“ zbog prošle noći. Uglavnom spavaju, a oni koji su budni su veoma mirni. Taj proces se ponavlja tokom čitavog trajanja ekskurzije. Što je ekskurzija duža, posledice po nervni sistem profesora su teže. Đaci se, po povratku sa ekskurzije, regenerišu u toku od tri – četiri dana, koliko najčešće provedu u snu.

- Fejsbuk (Facebook)

Fejsbuk je jedno od najpopularnijih nastavnih sredstava u Suburbijani. Đaci ga koriste redovno, i to se vrlo lako primećuje u njihovom svakodnevnom ponašanju u školi, a i van nje. Koriste ga i nastavnici i profesori, tako što tamo redovno postavljaju lekcije iz svojih predmeta, i poneku sliku sa ekskurzija.

Ono što je karakteristično za Fejsbuk, jeste to da na njemu daci najčešće vežbaju maternji jezik, kroz međusobno dopisivanje. Na taj način unapređuju svoje znanje jezika, a istovremeno ga modernizuju ubacivanjem novih izraza. Često se čuju irazi „baj d vej“, „hu kerz“ (već opisani) i slični, koji mnogo lepo zvuče, i koji nailaze na opšte odobravanje širokih narodnih masa. Tako se, najpre na Fejsbuku, a zatim i u govoru javljaju i razni OMG - ovi, WTF - ovi, BTW - ovi, LOL - ovi, ROLF - ovi... Malena se sada zove MAWENA, i kaže se BWE, a ne bre, i, WOLIM TE, a ne volim te. A za oduševljenje se koristi novi izraz MWAAAAAA...

Takođe, kroz razne aplikacije, daci mogu da nauče da obrađuju farme, da nauče kako izgledaju domaće životinje, a sve je češća pojava i vežbanje matematike kroz dopisivanje. U poslednje vreme je zabeležena i pojava prvih ljubavi na fejsbuku, što je naišlo na odobravanje ogromne većine đaka.

Kod suburbijanskih đaka koji su prisutni na Fejsbuku, primetna je velika ljubav i prema fotografiji. Iskazuju je, najčešće, kroz fotografisanje u najrazličitijim pozama i na nezamislivim mestima. Najpopularnije mesto za fotografisanje je, svakako, kupatilo, i to ispred ogledala. Devojke se, najčešće, slikaju sa jednom rukom na boku i napućenim usnama, dok se momci slikaju bez majice, jer im je želja da pokažu uticaj školske fiskulture na svoje telo. Pravilo je da stegnu čitavo svoje telo, sve dok se na čelu ne ukaže vena. Na taj način će uspešno istaći svaki svoj mišić.

- Fakulteti

Fakulteti predstavljaju najviši stepen obrazovanja u Suburbijani. Broj studenata je sve manji, jer su fakulteti jako skupi, a i dugo traju (od 4 do 16 godina). Osim novca za školarinu, roditelji moraju da obezbede i „sredstva za prvu pomoć“, koja se upotrebljavaju još od prijemnog ispita.

Evo, kako se koriste „sredstva za prvu pomoć“:

- Roditelji koji imaju mnogo novca, odnosno, pozamašna „sredstva za prvu pomoć“, obezbeđuju svom čedu priliku da završi željeni fakultet, a da se i ne pojavi na njemu.

- Roditelji čija su sredstva nešto „tanja“, obezbeđuju svojoj deci upis na fakultet, ali uz obavezu da ona polože poneki ispit.

- U treću grupu spadaju roditelji koji ovih sredstava nemaju, pa su njihova deca primorana da, od samog početka studiranja, uče i polažu sve ispite, ili da ne upisuju fakultete, uopšte.

- Fenomen „produženog detinjstva“

Ovo je jedan od najpoznatijih i najrasprostranjenijih fenomena u Suburbijani. Pokušavali su da ga odgonetnu mnogi naučnici, i sociolozi, i psiholozi, i psihijatri, a bogami i političari. Niko nije uspeo da ga u potpunosti objasni, mada su se svi složili da je on duboko ukorenjen u podsvesti svih Suburbijanaca.

Evo o čemu se radi. Mnogi Suburbijanci, i posle završenog školovanja, ostaju da žive sa svojim roditeljima, u udobnosti porodičnog doma. Neka istraživanja su pokazala da skoro 60 % mladih između 25. i 34. godine živi sa ocem i majkom, i nema hrabrosti da krene sa samostalnim životom. Tako kažu naučnici i istraživanja, međutim, ja ću ovde ponuditi jedno drugačije gledište na ovu stvar.

Mladi u Suburbijani ostaju sa svojim roditeljima ovako dugo, zbog toga što su sa njima izgradili odnos pun ljubavi i razumevanja. To je najbitniji razlog. Drugi razlog je fenomenalna mamina kuhinja, i besplatni obroci. Treći razlog je svet-ska kriza koja drma i Suburbijanu, pa su mladi u čekanju posla na birou, primorani da, još malkice, budu na teretu ocu i majci. Nigde nema straha od osamostaljenja, kao što kaže nauka.

Jednostavno, najbitnije je to, da se ovim fenomenom produbljuje zajedništvo suburbijanskih porodica, pogotovo, kad mladi odluče da stupe u brak. Tada u dvosobnim stanovima imamo baku i deku, sina i snaju sa dvoje dece, razvedenu ćerku, a ponegde i rođaka iz provincije, koji studira veterinu, ili kuma u prolazu, koji se sprema na odlazak u inostranstvo.

Dakle, mladi, nemojte se ustručavati da ostanete što duže kod svojih roditelja. Nastavite da negujete ljubav i zajedništvo!

- „Odliv mozgova“

Još jedan fenomen karakterističan za našu zemlju. Radi se o odlasku obrazovanih, mladih ljudi iz Suburbijane, najčešće u TNU, ali i preko okeana, u daleku Čemeriku. To je dugogodišnji, dobro organizovan proces, koji je sprovodila bivša, a sprovodi je i današnja vlast.

Pošto su suburbijanske škole i fakulteti jako dobri i kvalitetni, a Suburbijana dobro razvijena, uprkos krizi, njihova vlast dozvoljava najboljim studentima da napuste Suburbijanu i pomognu razvoj drugih zemalja. Suburbijana je toliko pomogla drugim zemljama, da one, jednostavno, nemaju načina da joj se oduže i iskažu zahvalnost. Suburbijanski narod zna da ceni to njihovo skromno ćutanje, pa se „odliv mozgova“ nastavlja nesmanjenom žestinom, a time i njihova, nesebična, pomoć nerazvijenim državama.

- Štrajkovi

Ono što prati gotovo sve generacije učenika u Suburbijani, jesu štrajkovi (obustave rada) nastavnika i profesora. Po običaju, najpre se krene sa pretnjama da će se stupiti u štrajk. To se dešava sredinom avgusta, ili u drugoj polovini januara, u zavisnosti od polugodišta. Tada se prosvetnim radnicima plata poveća za 1 %, a članovi sindikata bivaju dobro „podmazani“,

pa ne dođe do štrajka. Onda, usred polugođa, počne pravi štrajk, jer su tada profesorima legle plate, pa shvate da je onih 1% malo. U nekim školama se potpuno obustavi rad, dok u nekim časovi traju po pola sata. Takva situacija traje nekih desetak dana, dok profesori i nastavnici ne dobiju novo povećanje plata, ovog puta od čitavih 1,5 %. Tada se štrajk prekida, a svi izgubljeni časovi se, na veliko oduševljenje đaka, nadoknađuju subotom, ili produžetkom školske godine. Štrajkovi prosvetnih radnika, kao i svi prirodni procesi, idu u krug, iznova i iznova...

KULTURA, UMETNOST I ZABAVA

Gore navedene tri oblasti Suburbijanci obožavaju. U Suburbijani se one toliko prepliću, da postoji predlog da se one stope u jednu oblast, koja bi se zvala samo zabava. Najverovatnije zbog toga, što su današnja suburbijanska kultura i umetnost zabavnije od same zabave. Ustalom, to ćete shvatiti kad vam opišem najbitnije suburbijanske kulturno – umetničko – zabavne institucije i pojmove.

- Kafane

Najomiljenije kulturno – umetničko – zabavne institucije u Suburbijanaca. Mogu se klasifikovati i među socijalne ili psihološke fenomene. Kriju mnoge tajne, sastajališta su na kojima se završavaju mnogi poslovi i „poslovi“, za stolovima sa prljavim, kockastim stolnjacima i aluminijumskim pikslama. Mesta na kojima se osim alkohola može popiti i plata, kuća, auto, letovanje... Mesta na kojima mnoge suburbijanske, kasnije, „zvezde“ zarađuju svoje prve honorare, i mesta kojima je posvećeno najviše suburbijanskih narodnih, a bogami i turbo – folk pesama. Dobile su ime po crnom napitku, zvanom kafa, koji je omiljen među suburbijanskim domaćicama. Niko ne zna zašto je dobila to ime, kad se kafa tamo najređe pije.

- Kafići

Kada dođe leto, kafići su, sa svojim baštama, najomiljenija mesta za ispijanja različitih vrsta italijanskih kafica. Najčešće ih zaposednu mladići i devojke, obučeni po poslednjoj modi i sa obaveznim naočarima za sunce. Dok ispijaju svoj kapučino, makijato, espresso, sa mlekom ili bez, duži ili kraći, obavezno gledaju ljude koji prolaze pored bašte kafića. Mladići žvaću kašičicu kojom su do malopre mešali svoj napitak, a

često gledaju i u svoje mobilne telefone, koji su, takođe, po poslednjoj modi. Ako među prolaznicima opaze neku lepu devojku, sledi dizanje naočara na ćelavu, ili kratko ošišanu, glavu, zvižduk i, eventualno, neka „duhovita“ opaska. Onda sledi čitanje dnevnih novina, uglavnom sportskih strana, pa još jedan kapučino, makijato, espresso, sa mlekom ili bez, duži ili kraći... Ako je kafić poznat i na glasu, bitno je da budeš viđen tamo i reputacija ti je zagarantovana.

- Diskoteke i splavovi

Ovo su kulturno – umetničko – zabavne institucije namenjene za noćne izlaske mladih. Aktivnost u ovim objektima, uglavnom, počinje oko ponoći, a završava se u ranim jutarnjim časovima, pa mnogi mladi u povratku svojim kućama mogu da kupe hleb ili burek.

Najbitnija razlika između diskoteka i splavova je u tome što se splavovi nalaze na rekama, i to u suburbijanskoj prestonici. Splavovi Belog Grada imaju jako dobru reputaciju među stranim turistima, koji ih vrlo rado posećuju.

Na ovim mestima se mogu sresti fino „namontirane“ devojke, željne dobrog provoda, kako đuskaju uz najnovije hitove svojih turbo – folk idola. Ti idoli, pevači i pevačice, su i glavne atrakcije već pomenutih lokacija. Kad nemaju „tezge“ kod gazda Mileta u Laganu, ili kod gazda Žike u Cirihi, ili kod gazda Jove u Beču, rado su viđeni gosti splavova i diskoteka. Uz njihove pesme i ogromne količine alkohola, stigne jutro, a da to i ne osetite. Najbolje večeri za izlazak su petak i subota, dok je aktivnost radnim danima drastično smanjena zbog škole.

- Biblioteke

Još jedno, vrlo popularno, sastajalište mladih. U bibliotekama se, najčešće, okupljaju da bi videli kako izgledaju knjige u stvarnosti. Dosta njih poseti biblioteku, jer ne veruje u priče svojih roditelja da knjiga može da se uzme u ruke, i da se ne čita samo preko monitora kompjutera. Plate godišnju članarinu i dobiju člansku kartu sa svojim imenom. Među mladima su jako popularne stare knjige, koje su izašle mnogo pre pojave novog, modernog suburbijanskog jezika. Te knjige se čitaju u školama, u okviru obavezne lektire. Lektira je jako bitna, jer mnogim Suburbijancima predstavlja jedini kontakt sa knjigom u životu. Tada su biblioteke prebukirane, i često ne mogu da udovolje zahtevima školaraca. Oni srećnici koji dođu do potrebne knjige, je brzo pročitaju, i što je najbitnije, čuvaju je kao svoju. Vraćaju je neoštećenu i čitavu, osim što napišu po neku zabelešku, podvuku neki red, ili napišu ime svoje ljubavi. Vrlo retko se dešava da knjizi pocepaju neki list, ili ne daj Bože, korice. Najpoznatiji član biblioteke u Suburbijani je Radovan III.

- Muzika

O muzici u Suburbijani se može dugo pričati i diskutovati. Najpopularnija vrsta muzike u Suburbijani je „turbo – folk“. Sam naziv objašnjava kakva je muzika u pitanju, a za one koji ne znaju, to je neka vrsta novokomponovane, brze, „narodne“ muzike. Izvođači ove muzike, da ne kažem pevači, imaju staturu božanstava u Suburbijani, a i među Suburbijancima u inostranstvu, gde su česti gosti. Najčešće je to u zemljama TNU, gde ima mnogo iseljenika. Ti njihovi nastupi se, popularno, nazivaju „tezge“. Hitovi „turbo – folka“, najčešće, govore o nesrećnim ljubavima, sandalama, bundama od nerca, novcu, sponzorima, biznismenima, ali i brushalterima, uljezima, šarančićima... Tekstovi su veoma raznovrsni, a neke od njih možete

pročitati u Dodatku. Glasovne nesposobnosti suburbijanskih izvođača su neverovatne i ne mogu se opisati rečima. To se, jednostavno, mora doživeti.

Ono što krasi suburbijanske pevače, ali ne i pevačice, jeste njihova garderoba. Obavezno je kupuju u inostranstvu i mora da bude firmirana. S druge strane, pevačice su oskudno odevene. Pravi razlog se ne zna, ali se pretpostavlja da su im honorari manji, i da imaju manje novca od pevača. Nedostatak novca najbolje rešavaju tako što se udaju za nekog uspešnog biznismena, ili, još bolje, fudbalera. Tada im karijera procveta i krene uzlaznom putanjom. Inače, za pevačicama ostaju neizbrisivi tragovi, čak i kada završe svoje karijere. U vidu silikona...

Suburbijanski pevači posebno vole dve stvari. Da obrađuju pesme stranih izvođača i da svoj glas u pesmi elektronski obrade. Obradama stranih pesama su nastali neki od najvećih suburbijanskih hitova. Proces obrade je vrlo jednostavan. Uzme se samo muzika strane pesme, tu se ubaci novi tekst, na suburbijanskom jeziku, i eto hita koji donosi popularnost, ali i novac. Razlozi zbog kojih se pevači odlučuju na elektronsku obradu glasa nisu poznati, mada se po kuloarima govori da su, najčešće, psihičke prirode.

Takođe, nisu imuni ni na česta gostovanja u TV emisijama. Nije bitno koju frekvenciju ima televizija, bitno je da se gostuje. Nekad se i voditelj „podmaže“, pogotovo ako je u pitanju emisija sa velikom gledanošću. Tada, najčešće, pevači govore o svojim nastupima („tezgama“), kao i o svojim „projektima“. Tako nazivaju svoj rad na izdavanju predstojećeg kompakt diska.

Najpoznatiji autor turbo – folk pesama u Suburbijani je Smorina Kucaković. Ne postoji nijedan pevač koji nije otpevao, barem, jednu njenu pesmu. Najpoznatije pevačice su one koje imaju najviše silikona. Jedna sebe naziva Divom, druga je Nacionale, a treća, pak, Kraljica. One su pravi uzori ženskom

delu suburbijanske omladine, pa se često mogu videti njihove dvojnice kako „haraju“ suburbijanskim splavovima.

Stub kulture i umetnosti u Suburbijani je muzička ŠTAND produkcija. Svi koji nešto znače u turbo – folk muzici defiluju kroz programe ove produkcije. Taj program se emituje na jednoj od televizija sa nacionalnom frekvencijom, i ima rekordnu gledanost. Studio u kome se snimaju emisije odiše kičom i šundom, koji u Suburbijani predstavljaju merilo lepote.

ŠTAND produkcija svake godine bira svoju „zvezdicu“. Naime, organizuju se audicije, širom Suburbijane, na koje se javljaju talentovani mladići i devojke. Izbor se postepeno sužava, do samog finala. I, naravno, narod bira najboljeg, tako da ne može da pobeđi tatin sin, mamina ćerka, ili kumče nekog od „glavešina“ iz državnog vrha.

Pevači koji ne uspeju da se probiju preko ŠTANDA, grade svoje karijere pod vašarskim šatrama i u kafanama širom Suburbijane, sve do trenutka dok ih neko ne primeti.

Postoji još jedna vrsta pevača, poznatih pod nazivom kanta autori, koji sve rade sami. Pišu i pesme, i muziku, i sve ostalo... Jako su svestrani.

Poznat je i „fenomen ŠTAND porodice“. Nju, najčešće, sačinjavaju četiri člana – otac, majka i dvoje dece. Oni prate sva dešavanja u ŠTAND produkciji, sve njihove emisije, a karakteristična pojava za ove porodice je da im deca nauče barem 7 pesama iz ŠTAND-a, pre nego što nauče da čitaju i pišu. Kada ispune taj uslov, deca se mogu prijaviti na takmičenje za „zvezdicu“ ŠTAND-a, naravno, van konkurencije, jer su maloletni. Za ove porodice ispunjenje sna je prisustvo u nekoj od emisija njihove omiljene produkcije.

- TV program

I TV program u Suburbijani je jako kvalitetan i zanimljiv. Najgledaniji je Javni servis, zbog toga što se za njegovo gledanje plaća pretplata. Koliko je program suburbijanskog Javnog servisa kvalitetan, govori i njegov slogan „Vaše pravo da znate sve – napamet!“ Bacićemo pogled na programsku šemu Javnog servisa ove jeseni:

Prvi program

6:00 Šareno jutarnje smaranje (voditelj Žika Seljak)

9:00 Direktno uključenje u premijerovu rezidenciju – prenos nanošenja Labela na usne premijera Ace IV Svemogućeg

9:05 Vesti iz nesvesti

9:10 Beše nekad školski program (sastoji se od enormne količine intelektualno podsticajnih crtaća za najmlađe)

- Teletabisi

- Sunder Bob Kockalone

- Ju-gi-o

12:00 Vesti iz nesvesti (opširnije)

12:30 Direktno uključenje u Ministarstvo unutrašnjih poslova – Najnovija bajka o premijeru (autor Neša Slina)

12:35 Ciklus nastavaka serija koje ste voleli: Potomci Kamiondžija

13:30 Najgluplje reklame sveta

14:00 Naša budućnost – Tamo Neka Unija

15:00 Zabavno popodne

- Serija: Kralj šećera (glavne uloge: Nataša Baklavica i Bio mio i drag Kostić)

- Serija: Kralj kokaina (scenario: Srđan Moby Dick, glavna uloga: Bixy Srbinovski)

17:00 Dnevnik iz nesvesti 1

17:35 Pozovite 92 – specijalni gost ministar unutrašnjih poslova

19:00 Kviz Poligraf – ko će više slagati? Večerašnji takmičari premijer i ministar finansija

19:30 Dnevnik iz nesvesti 2

20:00 Ciklus nastavaka serija koje ste voleli: Vruć vetar, hladan tuš

21:00 Ciklus naučno – fantastičnih filmova: Na vratima TNU – odiseja 2200. godine

23:00 Dnevnik iz nesvesti 3

23:35 Serija: Mesto zločina Suburbijana

00:30 Laku noć... Ako možete da spavate

Drugi program:

Čitav program je posvećen Narodnoj skupštini i njenom zasedanju.

Napomena: ukoliko se ne postigne kvorum (čitaj: ukoliko se poslanici, iliti lenjivci, ne udostoje da podignu svoje debele zadnjice iz udobnih fotelja), moći ćete da uživate u reprizi kvi-za Slagalica. Tu je i specijalno iznenađenje, najnoviji ciklus modernih bajki, sa epizodama „Nema inflacije“, „Dinar sve jači“, „Postali smo kandidati“ i „Fer izbori“, a moguće je i uključjenje u neki od prenosa mečeva naših sportista.

Oni koji ne plaćaju pretplatu, a njihov broj je jako mali, suočavaju se sa sledećim scenarijom:

Ti ljudi, obično, koriste taj novac za malo BOLJI ŽIVOT. Nije mnogo, nije PORODIČNO BLAGO, ali se oni nadaju da je i to bolje nego da ga odnese VRUĆ VETAR. A ovi iz Javnog servisa su LISICE, pretiče tužbom, i da će poslati KAMIONDŽIJE da popišu i odnesu stvari kroz OTVORENA VRATA. Ali neplatiše ne brinu, jer je, po njima, ionako sve otišlo do đavola, i to BELOM LAĐOM, čak i kod ROĐAKA SA SELA, jer se BABA ČEŠLJA DOK SELO GORI. I veruju da ne STIŽU DOLARI, jer su SLOŽNA BRAĆA sa vrha odlučila da nam ostanu samo GORKI PLODOVI...

Ni druge televizije, sa čudom zvanim nacionalna frekvencija, ne zaostaju za Javnim servisom. Njihov glavni adut u prikupljanju poena kod publike su emisije poznate pod nazivom „rijaliti šou“ (više o njima u specijalnom delu dodatka). U slobodnom prevodu, to su zabavne emisije u realnom vremenu, koje prate život takmičara u svakom trenutku. To se gledaocima servira u direktnom prenosu ili odloženim snimcima. Nekada su stanovnike Suburbijane „hranili“ tzv. „sapunicama“, koje su nastale u u Južnoj Americi, da bi se narodu skretala pažnja sa svakodnevnih problema. U pauzama su išle reklame za deterđente i kućnu hemiju, pa su tako dobile ime. Sada ih „hrane“ rijalitima. Nabranjanje svih emisija tog tipa bi potrajalo, pa ću ovde pomenuti ono što je najbitnije:

Moramo da sačekamo kraj RADNE AKCIJE, da bismo mogli da OŽENIMO DOMAĆINA, i to nekim od TOP KOSTURA (Modela). Veselje će se organizovati na FARMI, pod pokroviteljstvom VELIKOG BATICE, koji je još obezbedio mladencima sedmodnevni boravak u DVORU. Za posluženje će biti zadužen Sale i njegova PAKLENA KUHINJA, a za zabavu svi koji imaju TALENAT. Molimo vas da svi dođete u PAROVIMA, osim GAVRILOVIĆA, kojih ima mnogo više. Kada se veselje završi, ostavićemo mladence same, jer tada počinje SURVIVOR.

- Reklame (EPP)

Reklame, ili EPP (skraćeno od ekonomsko propagandni program), su neodvojivi deo TV programa u Suburbijani. Posmatrajući ih, možete saznati glavne karakteristike Suburbijanaca. Iz njih, recimo, možete zaključiti da prosečan Suburbijanac najčešće koristi toalet – papir, uloške sa krilcima, pastu za zube, pelene, a bogami, i hranu za kućne ljubimce. Reklame se na televiziji ne emituju često, otprilike dvadesetak minuta za sat programa, i to samo ujutru, popodne i uveče. Reklame su toliko

retke da su prošle godine stanovnici Suburbijane potpisivali peticiju za više reklama na televiziji, odnosno za donošenje zakona, koji bi njihovo emitovanje povećao na trideset minuta za sat TV programa. Šuška se da će volja naroda biti uslišena.

- Starlet(v)a

Starlet(v)a je jedno od najtežih zanimanja današnjice i jedan od najvažnijih kulturno – umetničko – zabavnih pojmova u Suburbijani. Evo šta je sve potrebno da biste mogli da se bavite tim pozivom:

1. Ono što je najbitnije, da bi neko mogao da bude starlet(v)a, MORA DA BUDE ŽENSKOG POLA! Može i neki muškarac da pokuša, ali je uspeh krajnje neizvestan.

2. Da bi neka osoba ženskog pola postala starlet(v)a, NE MORA DA ZAVRŠI ŠKOLU! Poželjno je osnovno obrazovanje, i poznavanje osnovnih pravila maternjeg jezika, da bi dotična osoba mogla da pročita šta tabloidi pišu o njoj. Kasnije, kada postane uspešna starlet(v)a, može da završi bilo koji privatni fakultet ili visoku školu u zemlji, jer ni za njih nije potrebno mnogo više znanja, nego za čitanje tabloida.

3. Osoba ženskog pola koja želi da postane uspešna starlet(v)a, MORA UVEK DA BUDE U TOKU! Obavezno je njeno prisustvo na svim žurkama, na splavovima i u klubovima. Dok je nepoznata, plaća ulaz na ta mesta, ali čim postane popularna, vlasnici pomenutih lokala joj plaćaju da bude viđena kod njih. Takođe, poželjno je poznavanje svih novokomponovanih pesama koje izvode zvezde ŠTANDA, kao i oblačenje nalik njihovom.

4. Jedan od poslednjih koraka ka postajanju starlet(v)e, jeste NEKOLIKO PLASTIČNIH OPERACIJA. Mora se ispraviti svaki nedostatak, na bilo kojem delu tela. To se, u praksi, pokazalo kao sjajna investicija.

5. Takođe, jedan od preduslova za uspešno bavljenje ovim poslom, **JESTE I OBAVEZNO POJAVLJIVANJE U BILO KOJEM VIDU RIJALITI – ŠOUA**. Nije bitan format te emisije, već to da će se ona emitovati na nekoj od televizija sa gore pomenutom frekvencijom. To garantuje prepoznatljivost u većem delu napaćene Suburbijane, kao i dospevanje u najvažnije i najčitanije tabloide u nas.

6. Zatim, sledi **PRONALAZENJE DEČKA**. Poželjno je da to bude fudbaler, i to fudbaler koji igra u inostranstvu. Tada postoje svi uslovi da ta osoba ženskog pola postane uspešna stralet(v)a. Još uspešnija je ako su njene veze kratke, pa uspe da „poveže“ nekoliko fudbalerčića zaredom. Tada reputacija vrtoglavo raste, a starlet(v)a se nalazi na naslovnim stranama svih časopisa u zemlji.

7. Tada nastupa prelomni trenutak u karijeri svake stralet(v)e. Narod se, obično, zasiti njenog pojavljivanja u javnosti, pa joj preti padanje u zaborav. Svaka prava stralet(v)a će tada, sasvim slučajno, i iz nehata u javnost **PUSTITI SLIKE NA KOJIMA JE OBNAŽENA**. Sve oči javnosti će, opet, biti upe-rene u nju, a ona će obećavati kako se više nikada neće slikati gola.

8. Kada čitava javnost bruji o njoj, starlet(v)a se **POJAV-LJUJE U VELIKOM BROJU EMISIJA NA TELEVIZIJI**. Iako su mišljenja o njoj podeljena, ona za to ne haje. Pokazuje svoje biserno bele (veštačke) zube i govori nam o svojim dijetama, garderobi koju je nosila na sinoćnjoj modnoj reviji, deli nam ljubavne savete.

9. U tim trenucima njene ponovne slave, primeti je neko od vlasnika televizija sa „nacionalnom“ frekvencijom, ponudi joj udarni termin, pa starlet(v)a **DOBIJE SVOJU AUTORSKU EMISIJU**. Naravno da će tu nastaviti sa deljenjem ljubavnih saveta, dovodiće jednako uspešne goste, pa će joj emisija biti najgledanija. Govoriće nam o svojim idolima, omiljenim pisci-ma, saznaćemo da joj je omiljena glumica Paris Hilton... I tako

jednu godinu... A onda će preći na drugu televiziju, pa hajde Jovo nanovo, sve ispočetka.

10. Kada prođu godine karijere, i to vrlo uspešne, dođe vreme za sumiranje rezultata. Nakon što se uda za bogataša (u ovom slučaju ponovo može doći u obzir fudbaler ili, čak, i biznismen), sledi PISANJE AUTOBIOGRAFIJE, uz minimalnu pomoć nekog novinara, lektora ili književnika. Iako starlet(v)a ne zna da izgovori reč bestseler, njena knjiga postaje upravo to. Svi pohrle da je kupe, pročitaju, a onda zauzme počasno mesto u fioci „smederevca“, ili posluži kao zamena u slučaju nestašice toalet papira. U svakom slučaju, poslužiće nečemu...

Nadam se da sam nekome pomogao da (ne) izabere ovu profesiju. Sve je na vama. Možete sačekati još neku godinu, jer nam obrazovanje napreduje, pa će se, verovatno, neko setiti da otvori istureno odeljenje za starlete. Ne bi me čudilo.

- Paparaco (paparazzo)

Kao i starlet(v)a, zanimanje paparaca je jedno od najunosnijih u Suburbijani. Ima više razloga za to. Njih ćemo sada razložiti, isto kao i sve ono što je potrebno da biste bili uspešan paparaco u Suburbijani.

Prvi uslov je jako bitan. Obrazovanje vam nije potrebno. Dovoljno je samo da shvatite kako radi foto – aparat ili telefon koji dobijate od „firme“, kao i da imate položen vozački ispit, da biste mogli da jurite za suburbijanskim „zvezdama“. Nekad je dovoljan samo jedan od ova dva uslova, jer možete imati i kolegu koji će raditi ono za šta niste kvalifikovani.

Zatim, morate posedovati đon umesto obraza. I to debeli, gumeni, koji može da izdrži moralne nedoumice i česta pljuvanja. Kad već pominjemo obraz, možemo pomenuti i tupavi izraz lica. Šta god da vam „zvezde“ kažu u lice, morate imati takav izraz, jer se on najbolje slaže uz đon od obraza.

Poželjno je i posećivati teretanu, jer se može desiti da neka od nezadovoljnih „zvezda“ poželi da se razračuna sa vama. Ako niste atletski građeni, poradite na brzini svojih nogu.

Ako ne radite za neku redakciju, ako ste „slobodni strelac“, slike prodajte onome ko najviše ponudi. Nekada se može desiti da i sama „zvezda“ ponudi novac, zato što ne želi da se slike objave. I tu ponudu prihvatite obručke. To je, ujedno, i prvi razlog zbog čega je dobro biti paparaco u Suburbijani.

Drugi razlog je što, u još jednom slučaju, možete dobiti novac od suburbijanskih „zvezdica“. To se dešava kada neka od njih padne u zaborav, pa vam ponudi da je, negde, „slučajno“ fotografišete. Tu se krije i poslednji uslov koji morate posedovati da biste mogli da budete paparaco. To je odsustvo griže savesti, odnosno, nepostojanje iste.

- Poznato nepoznati

Suburbijana je jedinstvena u svetu i po tome što se u njoj iskristalisala nova kategorija poznatih. To su oni za koje svi mi znamo, a u stvari, nemamo pojma zbog čega za njih znamo. To su poznato nepoznati Suburbijanci. Najpoznatiji nepoznati Suburbijanci su:

MARIJANA MLATEUS

Multitalentovana žena. Kreatorica, književnica, bivša žena bogataša. Odličan primer kako se bogato udati i još bogatije razvesti. Poznata po druženju sa popularnom glumicom Gvinet Paltron i po genijalnoj izjavi da vile od 1000 kvadrata otuđuju ljude, pa je bolje živeti u „stančićima“ od 200-300 kvadrata. Ne znam šta o tome misli većina Suburbijanaca, koja ima životni prostor od šezdesetak kvadrata, pa i manje...

STANIJA LOŠIJEVIĆ I SKORAJA TUČELIĆ

Poznate suburbijanske starelt(v)e. Stanija je poznata i kao bivša devojka mnogobrojnih suburbijanskih fudbalera, a Skoraja kao učesnica „Velikog bate“. Obe se redovno pojavljuju na

naslovnim stranama časopisa i na televiziji, čak i daju „stručne“ komentare na različite teme, iako je njihovo pravo zanimanje tajna.

GROKI 1113

Nije Suburbijanac, ali ga je iz Belog grada teško izbaciti. Još uvek neutvrđenog pola i zanimanja. Neki kažu da je pevač i voditelj, a neki da je pevačica i voditeljka. Poznat(a) po učešću u rijalitetima i po još nepoznatijoj emisiji.

SANDRA PAPRIKA

Pevačica u pokušaju, nadimak dobila po dečijoj pesmci „Išli smo u Afriku da sadimo papriku“. Ima veliku želju da joj neko, bilo ko, napravi sina. Konkurs je otvoren, ne znao ima li dobrovoljaca...

VESNA BRUKELIĆ – BRENDI

Još jedna pevačica neviđenih glasovnih nesposobnosti. Posедуje boju glasa koja se u Suburbijani retko može čuti. Karijeru gradila pod najboljim šatrama i na najvećim suburbijanskim vašarima. Ne podnosi alkohol.

EUROKREM JEVRIĆ

Najpopularniji suburbijanski pevač koji potiče iz dijaspore. Nesrećno zaljubljen u gorepomenutu Brendi, za kojom seče vene i lije suze. Međuplanetarnu popularnost postigao zahvaljujući pesmi „Kuća – pos’o“, u kojoj je razradio mnoge goruće socijalne teme.

DOŠA - MOŠA

Nakon što je svoj glumački talenat potvrdio u seriji „Porodično blago“, bez razloga se pojavljuje u svim mogućim i nemogućim emisijama. Popularnost mu je doneo besprekoran fizički izgled, kao i bajat smisao za humor. Na veliko zadovoljstvo svih Suburbijanaca, karijera će mu još dugo potrajati.

AŽDAJA OD ŠIPOVA

Još jedan, redovni, učesnik rijalitija. Zli jezici govore kako ima dijagnozu, i kako mentalno nije najčistiji. Ipak, preovladava mišljenje da je to podmetanje, jer su mnogi Suburbijanci

ljubomorni na njega zbog besprekornog fizičkog izgleda i elokventnosti.

- Književnost

Suburbijanska književnost je jako napredovala u posljednjih dvadesetak godina. Jednostavno je evoluirala, pa se knjige, gotovo, ne izdaju, već se dela objavljuju u vidu časopisa. Shodno tome, suburbijanska književnost se deli na dnevnu, nedeljnu, mesečnu, pa i godišnju. Najpopularnije su dnevna i nedeljna, koje zlobnici, iz nepoznatih razloga, nazivaju „žutom štampom“. Takozvana „žuta štampa“ je u službi svih suburbijanskih građana, pa redovno prati sve detalje iz života poznatih i, već pomenutih, poznato nepoznatih Suburbijanaca. Tako se može saznati koja „zvezda“ ima pse, koliko ih puta dnevno hrani, i slično. Takođe, može se saznati koja „zvezda“ voli da pije, koja ne nosi donji veš, a koja je popravila zube. Tiraži su astronomski i tih časopisa, gotovo nikad, nema dovoljno na suburbijanskim trafikama.

Kao što rekoh, knjige se retko izdaju. Međutim, i to što se izda je jako kvalitetno. Iz tih knjiga narodne mase saznaju kako žive poznate suburbijanske sponzoruše, grabljivice i, pogotovo, pevačice, a može se saznati i svaki detalj iz života nekog od poznatih suburbijanskih mafijaša.

Da biste u Suburbijani postali književnik pismenost vam nije potrebna. Morate savladati samo osnove suburbijanskog jezika, kao i da vešto baratate umetanjem stranih reči u govor. Da, umalo da zaboravim. Poželjno je da svakom tekstu date bombastičan naslov, a nije loša solucija da na kraju naslova stoji znak uzvika. Još ako u svom tekstu „ispljujete“ neku od poznatih ličnosti, uspeh je zagarantovan.

- Film (Serije)

Suburbijanski filmovi i serije su poznati širom sveta, zahvaljujući svom kvalitetu, a bogami, i kvantitetu. Ovde ću vam prezentovati njihove najvažnije karakteristike:

1. Scenario za film ili seriju ne postoji, uglavnom se sve improvizuje na snimanju;

2. Da bi film postigao uspeh, glavni junak, u proseku, mora da opsuje 324 puta. Najčešće se psuje majka, i to ona „nenormalna, bre!“ Takav glavni junak ima veoma bitnu ulogu i u opsimenjavanju i kulturnom uzdizanju mladih Suburbijanaca. On služi kao uzor, i njegove replike iz filma se često mogu čuti na suburbijanskim ulicama;

3. Da bi film ili serija postigli uspeh u Javnoj kući, pardon, na Javnom servisu, režiser mora da bude Zdravko Smotra, a glavni lik mora da tumači Šljivan Bosiljčić;

4. A ako je tu Šljivan, onda je prisutna i Robija Mićalović;

5. Film se, i pre premijere, može slobodno skinuti sa interneta;

6. Sasvim je moguće, da za vreme premijere, nestane stuje, a u boljem slučaju se može izgubiti ton ili slika;

7. Filmovi se jako retko prikazuju u bioskopima, jer je interesovanje ogromno, pa uvek izbiju neredi;

8. Suburbijanski filmski festivali se nikada ne „nameštaju“, kao što je to slučaj u svetu;

9. Suburbijanski filmski savet nikada ne šalje najbolji film na takmičenje za Oskara, jer bi, u suprotnom, nagrada za najbolji film van engleskog govornog područja, uvek dolazila u Suburbijanu.

- Multitalentovani (multimedijalni) umetnici

Još jedna kategorija poznatih ličnosti karakteristična za Suburbijanu. Naime, radi se o ljudima dokazanim u jednoj oblasti, koji, naprasno, odluče da počnu da se bave još nečim. Tako glumci počnu da pevaju, ili postanu voditelji. Voditelji počnu da pevaju, a ponekad i da glume. Može se desiti da pevač postane voditelj ili glumac, a neretko i pisac. Čak je zabeležen i slučaj da je gologuza pevačica postala narodni poslanik. Ovako vam možda deluje komplikovano i zapetljano, ali verujte mi na reč, uopšte nije tako.

Zahvaljujući ovoj pojavi, mladi iz suburbijanske provincije nemaju baš mnogo prostora da iskažu svoje talente. Konkurencija je prevelika, a i kada jednom ovi umetnici okupiraju televiziju, ne pada im na pamet da se sa nje sklone...

- Sapunice i ostale serije

Sapunice smo već ranije opisali, a ovde ćemo im, kao i nekim drugim serijama, dati malo više prostora. One nisu suburbijanski proizvod, ali imaju veoma veliki uticaj na živote Suburbijanaca.

Sapunice (ili latinočemeričke serije) su nekada, kod stanovnika Suburbijane, bile daleko najpopularnije. Vremenom su izgubile taj primat, ali su i dalje nezaboravne. Prosečna sapunica ima oko 250 epizoda. Radnja se razvija tokom čitave serije, a svoj vrhunac dostiže u poslednjoj epizodi. Tada se sve razreši, jer slep progleda, nepokretan prohoda, a Rodrigo shvati da je usvojeni sin svoje majke, dok je najveća ljubav njegovog života, ustvari, davno izgubljena ćerka bivše ljubavnice njegovog oca. Kraj je kao u bajci, svi su srećni i zadovoljni. Grešnici mole za oprostaj, umiru ili idu u zatvor, dok „pozitivci“ praštaju i žive u ljubavi i slozi do kraja života.

Na drugom mestu su serije iz bratske Turkijane. Dužina im je ista kao kod latinočemeričkih serija, ali, za razliku od njih, nemaju uvek srećan kraj. Izuzetno su poučne, šalju jasnu poruku, ali nije to glavni razlog zašto su omiljene kod Suburbijanaca. Glavni razlog je sličnost u jeziku i govoru, jer u turkijskom jeziku ima dosta reči koje su preuzete iz suburbijanskog jezika.

Poslednje, ali ne i najmanje bitne, su indijanske serije. Karakteriše ih dužina koja se meri u hiljadama epizoda ili u godinama prikazivanja. Glumci poseduju izvanredan i nesvakidašnji dar za mimiku, pa često, tokom dijaloga, mrdaju glavom i tako dodatno iskazuju značaj izgovorenih reči. Scene su jako duge i obuhvataju sve pojedince koji u njima učestvuju. Na primer, ako se vodi dijalog između dva lika, nakon svake njihove izgovorene rečenice (ili reči), sledi kadar na sve prisutne u sceni, i to ponaosob. Takođe, bitna karakteristika im je i često ponavljanje izgovorenog teksta. To za cilj ima pridavanje značaja trenutnoj situaciji, ali i da ne propustite ništa od dešavanja u seriji. Ipak, postoji i jedna misterija u vezi ovih serija. Naime, niko ne zna kako se one završavaju.

SPORT

Sport je jako popularan u Suburbijani, naročito u mlađem delu njene populacije. Poznati i uspešni sportisti iz ove zemlje, predstavljaju prave idole i uzore suburbijanskoj omladini. Najpopularniji sportovi su fudbal, tenis, košarka, odbojka... Kod jednog, određenog, sloja stanovništva, omiljeni sport je jahanje, ali o tome nešto kasnije.

- Fudbal

Fudbal je, u Suburbijani, bez ikakvog razloga najpopularniji sport, a fudbaleri su, bez ikakvog razloga, ljubimci mladih Suburbijanaca. Iako nikad nisu postigli neki zapaženiji rezultat na velikim takmičenjima, suburbijanski fudbaleri će ostati upamćeni kao inovatori tri vrste fudbalskih taktika:

1. Napad obećava 0:0, samo ako odbrana izdrži – Taktika u kojoj odbrana gola počinje od samih napadača, koji imaju mnogo obaveza u odbrani sopstvenog gola, pa im se savetuje da na protivnički i ne misle mnogo. Nije isključeno, naravno, ako se ukaže prilika, da neko od odbrambenih fudbalera postigne pogodak. Najčešće se primenjuje u utakmicama gde je Suburbijana favorit.

2. Ko da gol, da mu umre majka – Slična taktika kao prethodna, s tim što se sada i odbrambenim fudbalerima savetuje da ne misle na protivnički gol. Najčešća primena joj je u neizvesnim utakmicama.

3. Ko pređe centar, da mu umre majka – Samo ime taktike sve govori. Svih 11 fudbalera se nalazi na svojoj polovini, bez ikakve želje za igrom. Lopta se najčešće izbacuje preko ograde, na tribine, a često se vreme „krade“ i previjanjem na terenu. Primenjuje se kada su fudbaleri Suburbijane autsajderi.

Osim ovih taktika, fudbaleri Suburbijane su prepoznatljiviji po jedinstvenom stilu igre. Često deluje da su se njeni

fudbaleri prvi put sreli u trenutku kada utakmica počinje, pa izgledaju potpuno neuigrano. To, ponekad, ume da zbuni protivnika, pa je put do pobeđe znatno olakšan.

Takođe, opšte je poznato da se suburbijanski fudbaleri susreću sa gomilom nerešivih problema tokom utakmice. Ti problemi su, uvek, uzroci loših rezultata. Evo spiska najčešćih problema:

1. Sudija navija za protivnika.
2. Dug put i vremenska razlika od nekoliko časova.
3. Bolja fizička pripremljenost protivnika.
4. Nedostatak sreće.
5. Previsoka trava na terenu.
6. Loš teren.
7. Loši vremenski uslovi (vetar, kiša, velika nadmorska visina...)
8. Protivnik je promenio taktiku u poslednjem trenutku.
9. Ovaj problem nema pravo ime. Kada ih upitate za razlog poraza, fudbaleri odgovaraju sa „Problem je u našim glavama“ ili „Ne znam šta se desilo“.

Najpoznatiji suburbijanski fudbaler je Pantela. On se odlikuje neviđenim stilom igre „sve što imam, to je desna spoljna“, uvek doteranom frizuricom i specifičnim načinom izražavanja.

- Jahanje

Jahanje konja je, u današnje vreme, omiljena zabava mnogih, a nekima je i unosan biznis. Postoje mnoga takmičenja u kojima dolaze do izražaja brzina i veština konja, kao i umeće njihovih jahača, odnosno džokeja. U Suburbijani se ne jašu konji, već postoji disciplina, omiljena kod ogromne većine Suburbijanaca, a to je jahanje naroda.

Niko ne zna kada se, tačno, pojavila ova disciplina. Neki kažu da ona na ovim prostorima postoji od pamtiveka.

Najvažnija njena karakteristika jeste njena otpornost na promene, odnosno to, da postoje dobro utvrđena pravila igre. Manjina uvek jaše većinu! To je najvažnije i najsvetije pravilo ove igre. U načinu jahanja su dozvoljene varijacije, mada jahači najviše vole da iskažu surovost, koristeći bič i zatežući uzde narodu. Bitno pravilo je i to, da kad jednom uzjašeš, moraš što duže ostati u sedlu, ili fotelji, kako se u poslednje vreme sedlo naziva. Najpoželjnije je da sedlo ili fotelja počnu jahaču da srastaju sa zadnjicom, jer se tada obezbedio za ceo život.

Postoji jedna urbana legenda u Suburbijani, koja se prenosi s kolena na koleno, i koja kaže da je čuveni hunski vođa Atila dolazio u staru Suburbijanu, da svoje ratnike nauči takvom jahanju. Huni su u istoriji ostali upamćeni kao sjajni jahači, koji su sve svoje aktivnosti obavljali u sedlu, tako da je tu više nego očigledan uticaj suburbijanskog stila, iako ova legenda nikada nije potvrđena.

U jahanju naroda postoji i hijerarhija jahača. Podložna je promenama, ali MORA da postoji. Ono što se u njoj ne menja, jeste postojanje jednog VRHOVNOG JAHАČА. Njemu je dozvoljeno da jaše sve i svakoga, ali njega niko ne može da jaše. Za njim obično ide JAHАČKA VLADA, uglavnom sačinjena od petnaestak džokeja, koji vole da jašu, ali ne umeju, tako da narod zbog njih ima mnogo nevolja. Posle njih ide elitna jahačka jedinica, koja se naziva POZLANICI, zato što ih narod pamti samo po zlu. Ima ih tačno 250, i kod većine njih je onaj proces srastanja fotelje, tj. sedla, dobro odmakao. Za njima idu agencije koje je osnovala jahačka vlada, i kojima upravljaju jahači koji su još zeleni za vladu ili za pozlanike. Sledeći u hijerarhiji su mnogobrojni KRADONAČELNICI i PREDSEDNICI OPŠTINA, koji jašu po partijskoj pripadnosti i na sitno, međutim, ako se pokažu kao vešti jahači, to sitno će postajati sve krupnije i krupnije. To su najbitnije grupe jahača naroda. Po slobodnoj proceni, ima ih oko hiljadu.

Još jedna bitna karakteristika jeste da se jahanje odvija u nepoznatom pravcu, a, takođe, ne zna se ni koliko će jahanje trajati, što mu daje dodatnu draž.

U svetu ne postoji nijedno takmičenje u ovoj vrsti jahanja, ali u suburbijanskom narodu postoji verovanje da bi njihovi jahači lako postali najbolji na svetu...

- Sportski komentatori

Sportski život u Suburbijani se ne može zamisliti bez komentatora utakmica. Ima ih dosta i, gotovo svi, su poznati po svojoj elokvenciji, obrazovanju i količini informacija koje pružaju gledaocima. Posebno oduševljava njihovo medicinsko znanje, pa uvek znaju da li je u pitanju povreda zadnje lože, ili sportistu muče žuljevi na malom prstu desne noge. Iz te plejade komentatorskih gorostasa, ipak se izdvajaju dva imena.

MILOJKO KANTIĆ

Milojko je jedan od najpoznatijih sportskih komentatora u Suburbijani ikad. Posедуje specifičnu boju glasa, koja privlači gledaoca, bez obzira da li voli sport ili ne. Najčešće je prenosio fudbal, i u tim prenosima je preovladavala njegova stručnost, ali i neviđena kultura. Naime, vrlo često je u tim prenosima sudije nazivao gospodom („Gospodine Galer, imate li časovnik?“ i „Gospodine Pedersen, zaista zaslužujete takvo prezime“), a umeo je da zameri i što se na gostovanje evropskom šampionu dolazilo bez cveća.

Prenosio je i druge sportove, poput odbojke, atletike i plivanja, ali tu njegova stručnost, kao i smisao za humor nisu mogli da dođu do izražaja.

ACA LOKNICA

Jedan iz plejade mlađih komentatora. Karakterišu ga poseban stil prenošenja događaja, kao i sposobnost da pred gledaocu iznese niz najneverovatnijih informacija. Odličan poznavalac kulture („Ako budete čuli da sudija svira pištaljkom u

ritmu, to je zato što je direktor muzičke škole“), pantomime („Tevez sada mimikom svoga lica pokazuje da mu se nešto ne sviđa“) i privatnih problema svetskih sportskih zvezda („Kaka je fantastičan fudbaler, ali njegovoj majci se ne sviđa frizura i misli da bi bio lepši da se ošiša“).

Veliku popularnost stekao prenosima vaterpolo utakmica suburbijanske reprezentacije. Svaki meč na Olimpijadi u Londonu prenosio kao da je život i smrt u pitanju. Gledaoci su bili toliko oduševljeni njegovim prenosima da su padali u trans i utišavali svoje televizore.

Ipak, Aca je najpoznatiji po uvodima u fudbalske mečeve koje vodi. Na njegovu, a verovatno i na žalost svih nas, nikada neće dočekati da napravi uvod svih uvoda i da komentariše utakmicu finala Svetskog prvenstva u fudbalu, u kome bi igrala Suburbijana. Dao sam sebi slobodu da naslutim kako bi taj uvod izgledao:

„Postoji jedna mala zemlja na brdovitom Tamo Nekom Poluostrvu. Mala zemlja seljaka, radnika i poštenih ljudi, mala zemlja puna šampiona.

Večeras će fudbaleri te zemljice, dok za njih kuca 7.265.143 srđaca njenih žitelja, plus 24 srđaca novorođenčadi, pokušati da ispišu najsvetliju stranicu Suburbijane u njenoj novijoj istoriji. Pokušaće, hrabro i odvažno, da krenu stazama svojih slavni predaka.

U narednih dva časa, možda i nešto više, dok se 11 suburbijanskih heroja bude borilo na travnatom pravougaoniku, širom Suburbijane će odzvanjati molitva 11 majki.

Sa jedne strane će se naći velikan, sa druge velikan u nastajanju... Sa jedne strane je tim slavne prošlosti, sa druge tim svetle budućnosti. Za jedne je ovo šansa da ostanu najbolji, a za druge da prilika da stignu u istoriju, u besmrtnost...

Poznato je samo jedno – od večeras više ništa neće biti kao pre. Stigli smo do raskršća prošlosti i budućnosti...“

MODA

U Suburbijani vladaju različiti modni trendovi. Njih najčešće forsiraju poznati, i to oni sa estrade. Pošto su česti gosti inostranih metropola, dobro su upućeni u to šta je moderno, a šta nije, pa onda to plasiraju svojim sunarodnicima. Ipak, pošto je većina Suburbijanaca nešto plićeg džepa, u Suburbijani preovladavaju dva modna trenda. To su visoka kineska moda i visoka vašarsko – buvljačka moda.

VISOKA KINESKA MODA

Ovaj tip mode beleži brz proboj u poslednjih desetak godina. Očekuje se njegovo jačanje u narednom periodu, jer se pretpostavlja da još nije dostigao svoj vrhunac. U Suburbijanu je stigao zahvaljujući dolasku velikog broja kineskih iseljenika.

Visoka kineska moda pokriva i mušku i žensku garderobu, počev od donjeg veša, pa sve do zimskih jakni i kaputa. Primerci ovog tipa mode se prodaju u kineskim robnim kućama i svi su univerzalni. Na prvi pogled, možda, deluju isto, ali kada pogledate malo bolje, videćete razliku. Na primer, vidite dve jakne. Deluju vam potpuno isto, međutim, kada priđete bliže, vidite da na jednoj nedostaje dugme, a da je na drugoj rašiven rukav. Pomislite da je to greška proizvođača, ali tu pravite drugu grešku! U tome je tajna kineske mode, jer se potpuno razlikuje od ostalih.

Još jedna bitna odlika kineske mode je i karakterističan miris garderobe. Čim uđete u kinesku robnu kuću, osetićete miris kakav nikada ranije niste osetili. A ako kupite neki komad garderobe, nećete se mirisa rešiti ni pnjegovim pranjem u veš – mašini. Nosićete ga uvek i svuda sa sobom.

VISOKA VAŠARSKO – BUVLJAČKA MODA

Kao što mu samo ime govori, ovaj tip mode je nastao na vašarima i buvljacima. Vašari (ili sajmovi) su nekada bili oblik narodnog okupljanja. Stariji naziv je panađur. Osnovna svrha vašara bila je da seljaci kupe neophodne stvari u vreme dok

nisu postojale prodavnice u današnjem smislu. Obično se dešava u doba nekog crkvenog praznika (Crveno slovo) kada nije dozvoljeno raditi i najčešće se dešava na nekom ravnom terenu – često u porti obližnje crkve ili manastira, čime se celom događanju daje određena doza ozbiljnosti i društvene prihvaćenosti. Danas, međutim, vašari predstavljaju mesta gde se može kupiti sve, osim onoga što je seljacima potrebno.

I buvljak (ili buvlja pijaca) je mesto gde se, bukvalno, može kupiti svašta, samo što je manjeg obima od vašara.

Kao i kineska, i vašarsko – buvljčka moda pokriva kompletnu mušku i žensku garderobu, a bogami, i obuću. Na vašarima i buvljacima možete naći originalnu i markiranu garderobu i obuću, i to po mnogo manjim cenama nego u buticima. Mesta koja na vašarima i buvljacima okupljaju najviše ljudi, jesu tzv. „gomilice“. Dobile su taj naziv, jer je garderoba, bukvalno, nabacana na gomile, sa najvećom pažnjom i preciznošću. Mušterija priđe i slobodno „kopa“ po gomili, sve dok ne nađe ono što joj odgovara.

Kad već pomenuh mušterije, njihova struktura je raznovrsna. Tu kupuju svi, od domaćica, pa do doktora. Što se, pak, prodavaca tiče, najčešće su to Romi, koji se nalaze na privremenom radu u TNU.

Ovaj tip mode nije ekscentričan kao kineska moda. Ne postoji toliko univerzalnih modela, a njegova najbitnija karakteristika je retro stil. Komadi garderobe su kreirani u stilu osamdesetih godina, i zbog toga su jako popularni.

DODATAK

- Rečnik najčešćih suburbijanskih reči i izraza

Ovde ću vam prezentovati najčešće suburbijanske reči i izraze koje sam naučio tokom boravka u toj lepoj zemlji. Neće biti poređani po azbučnom ili abecednom redu, već po redu kojim sam ih tamo učio.

ZAPOŠLJAVANJE – Stupanje u radni odnos. U Suburbijani je to danas sve ređa pojava. Najčešće ne traje dugo, osim ako se niste „uvalili“ u neku od državnih službi. Izraz koji je tesno povezan sa nekoliko sledećih.

PENZIONISANJE – Trebalo bi da označava završetak radnog veka i uživanje u poznim godinama života. Ipak, u Suburbijani, ova pojava je još ređa od zapošljavanja, jer ako nekim čudom uspete da se zaposlite, i očuvate taj posao duže vreme, teško da ćete dočekati penziju. Mislim, nećete je doživeti.

VEZA – Pojam koji označava jednu ili više osoba, koje će uraditi nešto za vas. Što je osoba na većem položaju, to je veza deblja. Učiniće vam uslugu za uslugu, ili će vam je naplatiti (pogledajte sledeći pojam).

MITO – Usko povezan pojam sa svim navedenim iznad. Često se koristi i njegov sinonim **PODMAZIVANJE**. Označava izvesnu sumu novca koju morate dati svojoj vezi, da biste dobili posao, otišli u penziju, položili ispit, ili bili operisani preko reda.

PLATA – Vrsta reči: misaona imenica. Novčana nadoknada koja se prima na kraju svakog meseca... u teoriji. U praksi se prima na kraju drugog, trećeg ili četvrtog meseca. Negde i nakon cele godine.

TATIN SIN – Mladić koji nema pojma o životu. Tata mu obavlja sve poslove, plaća sve troškove, kupuje dobra kola, garderobu, diplome, i tako dalje, i tako dalje...

10 U INDEKSU – Najviša ocena u suburbijanskom školskom sistemu. Ne garantuje zapošljenje po okončanju studija, ali zato garantuje prve redove u narodnim kuhinjama.

POLITIČAR – Najunosnije zanimanje u Suburbijani. Ni je potrebno školovanje za ovaj „zanat“, već samo dar za „muvanje“. Sinonimi – prodavci magle i kraljevi neispunjenih obećanja.

POSLANIK (POZLANIK) – Podvrsta političara. Idoli mnogih omladinaca i omladinki u Suburbijani, jer ne rade ništa, a primaju ogromne plate. Teško je opisati njihov fizički izgled, a ako vas to zanima, jednostavno u Google – u ukucajte pojam troprsti lenjivac.

TAMO NEKA UNIJA – Naziv najpoznatije bajke na suburbijanskim prostorima. Prema nekim neproverenim informacijama, kompanija Dizni je kontaktirala njihov državni vrh, sa namerom da otkupi prava za pravljenje istoimenog dugometražnog crtanog filma.

FUDBALSKI SELEKTOR – Svaki muški stanovnik Suburbijane, koji se barem malo razume u „loptanje“. Njegovom znanju nema granica, sve zna i sve razume... što se fudbala tiče. To što zna, najbolje demonstrira po završetku utakmice.

OGOVARANJE – Omiljena sportska disciplina suburbijanskih domaćica. Najčešće se sprovodi uz ispijanje kafe ili gledanje sapunica, i tada najčešće nastrada Caca s trećeg sprata ili Mila iz drugog ulaza.

SAPUNICA – Druga omiljena zanimacija naših domaćica. Naučno – fantastične serije u kojima slep progleda, nepokretan prohoda, majka vam nije majka, a Fernando juri Karmelitu 300 epizoda, da bi joj se na kraju zakleo na večnu ljubav, jer se tek tada oteo iz kandži svog zlog brata blizanca.

TRANZICIJA – Reč koja se koristi za opravdavanje skoro svih poskupljenja (osim duvana i naftnih derivata), kao i za opravdavanje prirodnih i veštačkih kriza.

AKCIZA – Još jedna reč koja se koristi kao opravdanje, ovog puta za poskupljenja benzina i duvana. Uvek rastu, polako ali sigurno.

OBEĆANJE – Data reč, kojoj se lud raduje. Obećanja su uglavnom neispunjena, a ona ispunjena su „izumrla“ krajem prošlog veka...

RAKIJA – Najpoznatije alkoholno piće u Suburbijani, jačine i do 60 stepeni. Kad je nužda velika dobra je i najobičnija brlja. Dobra i u medicinske svrhe, jer se nakon tri – četiri čašice naglo popravlja vid.

PIVO – Gorki alkoholni napitak, najsladeg ukusa. Jedno je taman, a dva su malo. Poznato i kao radnički šampanjac.

RASOL – Sok od kiselog kupusa, jako rasprostranjen i omiljen. Pomaže kod mamurluka, kad se pretera sa nekim od gore navedenih pića.

KLADIONICA – Uz fudbal, najomiljeniji način za gubljenje vremena. Mesto na kojem se okupljaju najeminentniji fudbalski, a i „stručnjaci“ za druge sportove. I, opet kao u fudbalu, svi sve znaju. Najčešća rečenica koja se čuje u kladionici je „Je l' sam ti rek'o?“.

ANLASER – Reč nemačkog porekla, označava elektro-pokretač. Kod nas se, iz nekog nepoznatog razloga, izgovara kao ALNASER.

GASTARBAJTER – Još jedna reč nemačkog porekla. Označava čoveka na radu u inostranstvu, u Tamo Nekoј Uniji. Poseduju specifičan ukus što se tiče oblačenja i muzike, a vrat je obavezno ukrašen zlatnom kajlom, debljine prsta. Obožavaju u zavičaj da dođu „mečkom“. Deca im ponosne nose imena iz zemalja u kojima su rođena, a maternji jezik govore...pardon, „natučaju“. Kuće im krasi španski zid, a ograde, po običaju, neka gipsana životinja.

BIRO ZA ZAPOŠLJAVANJE – Državna služba koja služi za najmasovnija okupljanja obrazovanih ljudi. Po poslednjim podacima, ova institucija je prošle godine oborila

rekord, jer je obezbedila zaposlenje za oko 0,17 % Suburbijanaca.

DIPLOMA – Parče papira koje ima višestruku namenu. Obezbeđuje dobar startni položaj na gorepomenutom birou, a u krajnjoj nuždi može zameniti i toalet – papir.

STUDENT – Mlada osoba, koja uz blagoslov roditelja („Uči, sine, da ne prođeš kao ja!“), pokušava da stekne diplomu. Najugroženija vrsta živih bića u Suburbijani.

PENZIONER – Druga najugroženija vrsta živih bića u Suburbijani. Kada, nekim čudom, dočeka penziju, shvati da, tek tada, počinje borbu za opstanak.

MEŠANO MESO – Omiljena dijetalna salata ogromne većine Suburbijanaca.

SVINJA – Omiljena domaća životinja u Suburbijani. Ova reč se često koristi i kao kompliment upućen drugoj osobi.

ISTO KAO PROŠLI PUT – Omiljena frizura muške populacije u Suburbijani.

GLAVONJA – Suburbijanac na visokom položaju. Vedri i oblači, zapošljava, otpušta, rukovodi. Nezaobilazan gost na svim službenim ručkovima.

GUZONJA – Suburbijanac koga je na položaj postavio Glavonja. Ime dobio po tome što je svoju zadnjicu (guzu) uglavio na položaj (u fotelju), i odatle ne mrda. Kada nije u fotelji, viri iz Glavonjine zadnjice.

BELI LUK – Najpoznatiji suburbijanski antibiotik. Najčešće se konzumira pre izlaska iz kuće. Poželjno ga je pojesti pre nego što odete da plaćate račune, jer vam, po pravilu, oslobađa mesto u svim redovima ispred šaltera.,

PRIMARIJUS – Strukovna titula koju dobiju iskusni lekari specijalisti (najmanje 12 godina radnog iskustva i 6 godina u zvanju), koji dominiraju svojim iskustvom, doprinosom i, najviše, znanjem u primanju poklona, da ne kažem mita. Otuda i taj naziv, primarijus.

- Suburbijanski turbo – folk hitovi

Da biste se bolje upoznali sa fenomenom turbo – folk muzike, ovde ću vam predstaviti neke od najvećih hitova. Savetujem vam da svaki od sledećih tekstova pročitate više puta, jer su teško shvatljivi nakon samo jednog čitanja. U nekima od njih je sadržana čitava filozofija života određenih grupacija u Suburbijani, pa su tekstovi ovih pesama, neretko, bili i predmet istraživanja raznih psiholoških i socioloških studija. S druge strane, neke pesme analiziraju rodbinske odnose („Ti si ćerko tatin sin“), a neke, pak, dokazuju očinstvo bez DNK analize („Imam dokaz da si bio sa mnom, imam dokaz za ljubavni čin. Imam dokaz, nosim ga u sebi, on se zove nerođeni sin“).

Sve u svemu, ima pesama za svačiji ukus, zato, ako se ikada zadesite u Suburbijani, nemojte propustiti priliku da uživate u turbo – folk hitovima.

SPONZOR

Sve su ljubomorne sad na mene,
Upala mi kašika u med,
Nek' za tobom seku vene,
Da imam sponzora, došao je red.

Refren (2 puta posle svake strofe):

Srce moje zadrhti k'o struna,
Kad se setim tvoga u banci računa,
I kada se setim tvoga novčanika,
Moj sponzore, ti si moja dika.

Kad šetamo, svak' nas gleda,
Ljubomora iz očiju im seva.
Bitno je samo da sam srećna ja,
Malo mi je plata tvoja cela.

Gledaju nas, gledaju sve one,
Znam da žele te za sebe,
Da im kupiš auto, stan i silikone,
Al' ne brini, ne dam ja na tebe.

SPLAV

Haos sinoć bio je na splavu,
Drugarica i ja napravismo lom,
Zato danas ne osećam glavu,
Baš me briga, ja teram po svom.

Refren:

Sinoć bilo je do bola,
Cele noći bile smo glavne,
Točile se litre alkohola,
Sad smo poznate i slavne.

Nas dve jesmo tandem snova,
Na svakom splavu zavodimo momke,
Bitni su nam kola, stan i lova,
Poznate smo srcolomke.

(Refren posle ove strofe ide dva puta)

META

Kažu, s momcima se igraš,
Nemirna si kao čigra.
A ja sam baš kul lik,
Devojčice, moj si pik.

Refren:

Otkad sam te video, ti si moja meta,

Da te ne ulovim baš bi bila šteta.
Ali, ja ne brinem, uporan sam lovac,
I neću štedeti ni vreme, ni novac.

Da znaš da sam opasan i lukav,
Sve devojke vuku me za rukav.
Ali ja nijednu ne vidim,
Hoću samo tebi da se svidim.
(Refren)

Da znaš da sam prava faca,
Svaka se preda mnom na kolena baca.
Bila to, il' ne, želja tvoja,
Bićeš, lutko, samo moja.
(Refren)

- Suburbijanski praznici

Suburbijana je jedna od zemalja sa najmanjim brojem praznika u svetu - što zvaničnih, što nezvaničnih. Zbog svojih radnih navika Suburbijanci teže da što manje praznuju. To im polazi za rukom, a o tome svedoči suburbijanska privreda koja je u punom cvatu. Evo kratkog pregleda najbitnijih praznika u Suburbijani:

- 1. i 2. januar – Nova godina. Građane Suburbijane najviše pogodi situacija kada se ovi datumi „padnu“ u ponedeljak i utorak, pa dobiju neku vrstu produženog vikenda. U takvoj situaciji mnoge ustanove i institucije su prinuđene da ne rade sve dok ne prođe i naredni praznik, Božić, koji se slavi 7. januara.

- 15. i 16. februar – Dan državnosti Suburbijane. Jedan od najvećih, i najredovnije obeležavanih, praznika. Često se menja datum ovog praznika, u zavisnosti od toga da li je Suburbijana nezavisna država ili je u sklopu neke državne zajednice.

- 1. i 2. maj – Praznik rada. Internacionalni praznik, koji u Suburbijani izaziva prave nedoumice. Naime, postoji struja koja zagovara tezu da je ovo, zapravo, Praznik nerada. Za sada su u manjini, ali sve više jačaju. Karakteristično je da za ovaj praznik Suburbijanci odu na uranak, u prirodu, raspale roštilj, i pojedu ga u prijatnom društvu, uz male količine alkohola. Pošto su Suburbijanci revnostan narod, sve svoje otpatke pokupe za sobom, pa im priroda ostaje lepa i čista.

- Pravoslavni Uskrs – Praznuje se od Velikog petka do drugog dana Uskrsa. I ovde postoji situacija koja može jako da zabrine Suburbijance. Naime, često se desi da se Uskrs poklopi sa Praznikom rada, pa se, opet, poveže po nekoliko neradnih dana.

Neradnim prazničnim danima rade samo dežurne prodavnice i institucije, znači – niko.

U zavisnosti od svoje veroispovesti, građani imaju pravo na slobodne dane za svoje verske praznike, slave. Kada su slave u pitanju, sledećeg radnog dana, građanin koji je slavio slavu, obično, donese hranu i piće u svoj kolektiv, pa i njegove kolege imaju slobodan dan.

Ono što je važno je da, ako jedan od praznika „padne“ u nedelju, ne radi se prvog narednog radnog dana, što je, opet, situacija koja posebno iritira Suburbijance.

Moramo napomenuti i radne praznike, odnosno, praznike koji se ne obeležavaju slobodnim danom. Kada dođe jedan od tih praznika (Sveti Sava, kada ne rade samo obrazovne institucije, Vidovdan, ili Dan pobede), Suburbijanci se pojavljuju na svojim radnim mestima, rad edo 10 časova, a onda se, na njihovo veliko nezadovoljstvo, rad prekida i oragnizuje skromna zakuska.

- Šta Suburbijanci jedu

Suburbijanska kuhinja je izuzetno šarenolika i bogata. Spremanje hrane je sastavni deo suburbijanske tradicije i kulture, i uobičajeno je da neki Suburbijanci obeduju 3 puta dnevno (doručak, ručak i večera), dok se neki hrane dva puta, ili samo jednom dnevno, zbog siromaštva...pardon, dijete. Zajedničko za sve slojeve društva je da imaju jedan obrok koji svi jedu – ručak. Ipak, da krenemo redom.

DORUČAK

Doručak, za one Suburbijance koji nisu na dijeti, je najbitniji i najzdraviji obrok. Mora da bude što jači i masniji, da bi prosečan Suburbijanac imao dovoljno snage za rad. Za prosečan doručak Suburbijanci najčešće jedu:

- Burek – poznat po tome što su ga Turcijanci prisvojili od Suburbijanaca. Najčešće se kupuje u pekarama i to na četvrtinu ili osminu, sa sirom ili mesom. Uz burek je obavezno i konzumiranje jogurta. Pakuje se u papir, i poželjno je da tako odstoji par minuta, sve dok papir ne počne da se cedi od masti. Zatim se jede, dok je još vruć, najčešće u kancelariji.

- Kifla (prazna ili sa sirom) – još jedna popularna namirnica u Suburbijani. U poslednje vreme je popularnija verzija kifle bez sira, ili „prazna kifla“, zbog toga što sve više Suburbijanaca drži dijetu.

- Jaja – namirnica koja se najčešće sprema kao kajgana li „na oko“. Kod onih Suburbijanaca koji ne drže dijetu može se naći i omlet ili jaje sa slaninom.

- Popara – ovo jelo nema neku kalorijsku vrednost i sprema se od starog hleba i sira. U njemu uživaju Suburbijanci koji su na dijeti, pa zbog toga u poparu stavljaju sve manje sira.

- Gibanica – tradicionalno suburbijansko jelo od nadevenog testa, poznato i kao pita. Pravi se od kupljenih ili pravljenih kora i nadevom koji je mešavina jaja i sira. Druge vrste suburbijanske gibanice se pripremaju sa nadevom od spanaća,

mesa, koprive, krompira ili luka. Današnje domaćice u Suburbijani, i pored šminke i nalakiranih noktiju, uživaju u pripremanju gibanice, i to od domaćih, pravljenih kora.

- Proja – još jedna tradicionalna poslastica. Pravi se od kukuruznog brašna, i može biti sa sirom, čvarcima, koprivom, zeljem, ali je Suburbijanci obožavaju praznu.

HLEB

Hleb je najbitnija prehrambena namirnica u Suburbijani. Može se kupiti u svim pekarama i prodavnicama u ovoj zemlji. Prodaje se u veknama od kilogram, koje su, inače, teške oko 600 grama. Jede se uz sve obroke, osim uz doručak, mada su zabeleženi slučajevi konzumiranja hleba uz kiflu sa sirom.

ROŠTILJ

Nosi i drugi naziv – solarijum za meso i mesne prerađevine. Jako omiljen među Suburbijancima, pogotovo određenim slojevima društva, poznatim kao Glavonje i Guzonje (značenje ovih izraza ste već pročitali u Rečniku najčešćih suburbijanskih reči i izraza).

SARMA

Još jedno jelo koje su Turcijanci preuzeli od Suburbijanaca. Pravi se od listova kiselog kupusa u koje se uvija mleveno meso. Nezaobilazan je pratilac svih veselja i praznika u Suburbijani, a koliko je važna Suburbijancima, svedoči i pesma „Otiš'o si, sarmu prob'o nisi“...

TURŠIJA (ZIMNICA)

Još jedno remek – delo suburbijanske kuhinje. Predstavlja zajedničko ime za nekoliko vrsta proizvoda, koji se spremaju u jesen, tako što se namirnice stavljaju u tegle ili burad. Konzumiraju se u hladne zimske dane, kao salata uz glavno jelo, da ne kažem pasulj. Odlično ide uz meso, naravno, kod Suburbijanaca koji ne drže dijetu. Iz bogatog asortimana turšije, izdvajaju se ajvar (jelo od barene ili pečene paprike, koja se kasnije melje i prži u ogromnoj šerpi. Omiljena hrana studenata koji su na studijama u velegradu, a koja stiže kad roditelji

pošalju torbu autobusom), kiseli kupus (nastao od svežeg kupusa koji se u jesen stavlja u bure, pa se nalije vodom i posoli. Kada se ukiseli ima karakterističan miris, koji budi iz mrtvih) i rasol (definiciju videti u Rečniku).

RUČAK

U Suburbijani postoji nekoliko vrsta ručkova, u zavisnosti sa kim se obeduje i u koju je svrhu upriličen taj obrok. Najčešće su sledeće tri vrste:

- Porodični (nedeljni) ručak – kao što samo ime govori, ova vrsta ručka se obavlja u krugu porodice, i to najčešće nedeljom, kada su svi na okupu. Nekada je ovaj obrok trajao dugo, zbog količine jela koja se servirala, ali u poslednje vreme, opet zbog dijete, servira se samo jedno jelo, eventualno uz salatu.

Nekada je ovaj ručak počinjao supom ili čorbom (telećom ili pilećom), i deca su morala da pojedu svu supu iz tanjira, da bi porasla. Nastavljalo se glavnim jelom, nečim sa roštilja (pljeskavice, ćevapi, kobasice...), ili punjenom paprikom, gulašom, đuvećom, sarmama, paprikašem, škembićima... Tada bi glava porodice otvarala pivo u kome bi uživali svi članovi porodice (deca najviše vole penu). Glavno jelo je uvek pratila salata u vidu ajvara, šopske salate, urnebes salate i sličnih. Na kraju bi domaćica iznela još jedno svojih ruku delo, u vidu slatkiša. I tu je izbor bio veliki, ali su se najčešće jele baklave, tulumbe, orasnice, palačinke, štrudla, sutlijaš...

Danas se za ovaj ručak najčešće služi pasulj, poznat kao „klot“. Takođe, poznat je i kao „prazan“ pasulj, što označava da u njemu nema mesa. Već smo rekli zbog čega su se Suburbijanci odlučili na ovaj korak, i za sad im odlično ide.

- Svečani ručak – najčešće se priređuje povodom rođendana i venčanja, a nekada se priređivao i povodom odlaska regruta u armiju. Sastav ove vrste ručka se razlikuje u zavisnosti od toga u kom ste delu Suburbijane, a ja ću vam opisati jedan kome sam prisustvovao.

Ovaj tip ručka najčešće počinje predjelom, uz koje se servira aperitiv, odnosno, žestoko alkoholno piće koje otvara apetit. Predjelo je sačinjeno od suhomesnatih proizvoda, jaja, sira i neke salate. Posle predjela je obavezna teleća čorbica, a posle nje dolaze sarme ili svadbarski kupus. tada se, obično, prelazi sa žestokog pića na pivo, vino ili špricer. Taman kada se uhvati zalet sa pićem, stiže pečenje (najčešće praseće ili jagnjeće) sa kupus salatom. kada je atmosfera na vrhuncu, stiže i torta, koja se služi svim gostima. Na kraju se služi crna kafa, poznata pod imenom „sikteruša“, kojom se gostima poručuje da je ručku kraj i kojim im se želi srećan put kući.

- Službeni ručak – nekada su bili oragnizovani o trošku preduzeća, i na njima se raspravljalo o važnim poslovima. Diplomom iz oblasti službenih ručkova, u Suburbijani, poseduje samo Srećko Šojić.

Danas se službeni ručkovi organizuju o trošku države i poreskih obveznika, i posećuju ih samo Glavonje u pratnji Guzonja. I danas se na njima vode razgovori o bitnim poslovima, ali i o budućnosti države, tako da Glavonje i ne stignu da pojedu bilo šta. Toliko se udube u razgovore da se ručak otegne do večere, pa roštilj ili pečenje jedva stignu i da omirišu. Ovakve ručkove najčešće prati i „živa“ muzika, ali Glavonje ne stignu ni da naruče pesmu, ni da daju bakšiš pevačici.

Suburbijanci shvataju ovu žrtvu svojih Glavonja, pa vrlo rado odvajaju novac koji će se iskoristiti za finansiranje ovakvih ručkova, jer od njih zavisi budućnost suburbijanske dece...

VEČERA

Prosečni Suburbijanci za večeru najčešće jedu ostatke od ručka, a oni koji su na dijeti, najradije, propuštaju ovaj obrok. Postoje i slučajevi kasne večere, u sitnim noćnim satima, kada prosečan Suburbijanac prekida svoj san, ustaje iz kreveta i odbaulja do frižidera da se okrepi. Neki izvori kažu da je zbog takvih Suburbijanaca i ugrađena sijalica u frižidere...

- Šta Suburbijanci piju

U Suburbijani su, uglavnom, zastupljena alkoholna pića. Bezalkoholna piju samo deca i mali broj žena, dok odraslim muškarcima ona kvare želudac.

Najzastupljenije alkoholno piće u Suburbijani je rakija, i to šljivovica. Rakija je žestoko alkoholno piće. Dobija se jednostrukom ili dvostrukom destilacijom mase koja se dobija alkoholnim vrenjem voća. Pravi se u kazanima za rakiju, i njih poseduje skoro svako suburbijansko domaćinstvo. Prava suburbijanska rakija je ona koja ima više od 45 stepeni.

Rakija se pravi od, gotovo, svih vrsta voća koja u Suburbijani postoje, jer se voće i gaji zbog rakije. Postoje i neke vrste rakije, kao što su travarica, klekovača i stomaklija, koje se koriste u svrhu zdravlja, za mazanje bolnih mesta ili ispijanje umesto lekova.

U Suburbijani postoji verovanje da rakiju, svakodnevno, mogu da piju samo jaki ljudi. I, ono što je jako bitno, kada sa Suburbijancem pijete rakiju, morate nazdraviti kucanjem čašice o čašicu, reći „Živeli!“, i gledati ga ravno u oči!

Suburbijana poseduje izuzetno razvijenu pivsku i vinsku industriju. Pivo je omiljeni alkoholni napitak među radnicima, pa se još naziva „radnički šampanjac“. Najčešće se kupuje na gajbe, koje imaju po 20 flaša, uglavnom braon boje, mada zaluta i poneka zelena flaša, iz koje prosečan Suburbijanac nikada neće piti.

U Suburbijani se najčešće konzumira belo, a za njim i crno vino. Belo se pije u kombinaciji sa kiselom vodom, i taj napitak se zove špricer, a crno se pije u kombinaciji sa koka – kolom u piću koje se zove bambus.

Najomiljenije bezalkoholno piće u Suburbijani je crna kafa. Najčešće je ispijaju domaće, koje uz kafu „pretresu“ sve aktuelne teme iz komšiluka, kao i najnovija dešavanja u omiljenim serijama. Nakon ispijanja kafa, šoljica se okreće, da bi se u

nju gledalo, odnosno, da bi se predviđala budućnost. Te prognoze su vrlo tačne, otprilike kao predviđanje Narodne banke Suburbijane o rastu inflacije.

- Nekategorisane definicije

Na kraju ću pokušati da vam dočaram i objasnim još dve pojave na koje sam naleteo u Suburbijani. Čini mi se da ne spadaju ni u jednu od opisanih oblasti, pa sam ih zato opisao kao nekategorisane.

SPONZORUŠA

Prema mišljenju mnogih Suburbijanaca, sponzoruša predstavlja preteču starlet(v)e. Ipak, kada se počne rasprava o sponzorušama, u Suburbijani preovladavaju dve struje mišljenja. Jedni smatraju da su to praznoglave devojke koje jure samo za novcem, dok drugi misle da te devojke, itekako, imaju mozak i dobro ga koriste. Iznećemo ovde glavne karakteristike sponzoruša, pa vi prosudite sami.

Nije poznat tačan datum „nastanka“ sponzoruša, ali se zna da su se pojavile početkom poslednje decenije prošlog veka. Uglavnom su to lepe devojke, ali bez novca i iz siromašnijih slojeva društva, mada postoje i sponzoruše koje potiču iz bogatijih slojeva. One sebi mogu da priušte izvesna „ulaganja“ u svoju ličnost, tako da sponzori ne moraju da im plaćaju liposukcije i ugradnje. Ipak, iako postoji razlika u materijalnom stanju, drugih razlika između bogatijih i siromašnijih sponzoruša nema. Sve ih karakteriše duhovno i intelektualno siromaštvo, dobar provod, skupi automobili i, naravno, žestoki momci.

Tako je bilo na počecima. U današnje vreme, mora se priznati, sponzoruše su evoluirale. Danas su obrazovane – uglavnom završavaju popularni Univerzitet „Megatenda“ – i imaju drugačiju ciljnu grupu. Pošto je sve manje žestokih momaka, sponzoruše više naginju Glavonjama i Guzonjama, odnosno, „likovima“ koji imaju poziciju i moć. Tu dolazi do

dodirne tačke sa starlet(v)ama, pa ih neiskusni lako mogu pomešati.

Da zaključimo – sponzoruša je devojka ili žena kojoj sponzor ili mušterija ili klijent, plaća izdržavanje, kupuje poklone i stanove, vodi na ekskluzivna putovanja i krstarenja, a ona mu zauzvrat pravi društvo kad god mu je to potrebno i pruža seksualne usluge, takođe, kada mu je to potrebno.

Na kraju, još jedna napomena. Trebalo bi razlikovati sponzoruše od devojaka koje su se udale za svoju mušteriju, i sa njim ostale u braku. One time prestaju da budu sponzoruše i postaju uspešne udavače. S druge strane, ona koja se uda za sponzora, pa se razvede, pa se ponovo uda za nekog drugog, pa se ponovo razvede, i tako u nedogled, (p)ostaje uspešna sponzoruša, ili neuspešna udavača, kako vam drago...

GATARE, VIDOVNJACI, PROROCI, VRAČARE...

Iako sam u naslovu nabrojao četiri reči, ovde ćemo govoriti o jednoj grupi „ljudi“, koji sebe nazivaju tim imenima.

Pojavili su se, otprilike, u isto vreme kada i sponzoruše. Kako god sebe nazivali, zajedničko im je to što „znaju“ šta će se desiti u budućnosti, ali su toliko pošteni, pa to svoje znanje ne žele da iskoriste tako što će odigrati Loto, ili neku drugu igru na sreću. Takođe, svako od njih ima tačnu tarifu za svoje usluge, i cene su simbolične, tako da svaki Suburbijanac može da priušti odlazak kod ovih čudotvoraca. Zbog skromnih tarifa niko od njih nema veliku kuću, dobar auto ili stan u Budvi.

Postoji nekoliko vrsta ovih „dobročinitelja“. Najčešće gledaju u šolju, pasulj, ili u karte. Ima i onih kojima se „javljaju“ vizije, a ima i onih koji komuniciraju sa preminulima. Posebna vrsta su oni koji imaju svoje tv emisije, i do njih je najteže doći. Milioni gledalaca pokušavaju da im se jave putem telefona, ali pošto su to posebne linije, i to jako jeftine, teško je dobiti vezu. Oni su prave zvezde, u rangju najpoznatijih suburbijanskih sportista.

Da bih vam približio znanje ovih čarobnjaka, ukratko ću vam opisati kako izgleda jedna seansa kod vidovnjaka, gatara, vračare...

Zbunjena i uplašena „mušterija“ (u daljem tekstu bez navodnika), najčešće u pratnji još jedne osobe, ulazi u sobu punu ikona i sveća. Za stolom sedi njen „spasitelj“ (u daljem tekstu, takođe, bez navodnika), koji joj nudi da sedne. Mušterija uputi spasitelju svoj uplašeni pogled, dok joj knedla stoji u grlu.

Počinje teška konverzacija:

Mušterija: Ja sam došla...

Spasitelj: Znam, znam... (Polako otvara karte) Udata si, il' nisi?

Mušterija: Da... Jesam...

Spasitelj: Znao (la) sam... Dece imaš?

Mušterija: Da, dva sina...

Spasitelj: Znao (la) sam i to... Ovaj stariji se rodio pre mladeg... Živite u staaaanu... (Mušterija lagano odmahuje glavom) Neeee, u kući... Evo, otvorila se karta... Vidim dvorište, zar ne?

Mušterija: Da, da, imamo veliko dvorište! (Već se malo opustila)

Spasitelj: I težak komšiluk, je l' tako?

Mušterija: Da, da, prva komšinica nam je baš teška žena! (Opuštenost polako prelazi u oduševljenje)

Spasitelj: Njena kuća je leeeevo... (Mušterija odmahuje glavom) Ne, ne! Desno od vas! Karta se upravo otvorila!

Mušterija: Da, da! Komšinica Marica, Bog je ubio, da je ne ubije!

Spasitelj: Jeste, baš sam hteo da kažem da se zove Mara, Marija ili Marica. Sve piše u kartama! Dolazi kod vas da pozajmljuje stvari?

Mušterija: Uuuuu, non – stop! Pogotovo uveče, kad traži so, šećer ili kafu...

Spasitelj: Šta vam je levo od kapije, kad uđete u dvorište?

Mušterija: Tu imamo jednu mladu jabuku...

Spasitelj: Da, evo pokazala karta... E, tu vam je zakopala jaje! I od tada vam loše ide! To traje...

Mušterija: Traje, bogami, godinu dana, skoro... Crkla da Bog da!

Spasitelj: Jeste, godinu dana. Radila vam je o glavi, htela je da vam se seme zatre, da vam se deca razbole. Ali ne brinite, na vreme ste došli! Ja ću vam napraviti amajliju i osvetiću vam vodu. Sve ćemo joj vratiti!

Mušterija: Jao, sam Bog vas je poslao u moj život! Napravite sve, ne pitam za cenu!

Spasitelj: Pažljivo me slušajte! Morate da mi donesete vodu sa tri različite česme, i to što pre. Ja ću da ubacim bosiljak u flašu i da prebajem. Od te vode ćete malo da prospete pred njenom kapijom, noću, da vas niko ne vidi, a malo na prvoj raskrsnici na koju naiđete. Ostatak čuvajte kod sebe, na nekom skrovitom mestu. Videćete, delovaće odmah. Zatvoriće se u kuću i neće nigde mrdati. Naprasno će se razboleti.

Mušterija: To, to hoću! A šta je sa amajlijom?

Spasitelj: Kada mi donesete vodu, dobićete amajliju, do tada ću je napraviti. Biće od krila slepog miša, na koje ću prišiti crven konac i dodati još ponešto. A sad požurite!

Mušterija: A da vam platim? Ne pitam za cenu!

Spasitelj: Dobro, ne morate da žurite. Nije bitno plaćanje. Bitno je vaše zdravlje i zdravlje vaše porodice. I da znate, nemam ja tarifu, 100 „jevrića“ je sasvim dovoljno...

Mušterija: (Vadi novac) I to je malo, dodaću još 50... Tako... Hvala najlepše i vidimo se već za sat vremena!

SPECIJALNI DEO DODATKA

SUBURBIJANA SHOW

Poseban deo suburbijanske zabave čine rijaliti programi. Predstavljaju fenomen koji se ne može lako objasniti, pa se ni mi ovde nećemo upuštati u neke dublje analize.

Oni predstavljaju srž obrazovnog sistema Suburbijane i zaslužuju ovaj specijalni deo dodatka. Najgledaniji su i imaju ubedljivo najveći uticaj na adolescente ove zemlje. Emituju se na privatnim televizijama sa nacionalnom frekvencijom, a učesnici su veoma šaroliki. Kamere su uključene 24 sata, što vam omogućava pristup čak i kada vas muči nesanica.

U ovim emisijama broj učesnika varira, nije stalan. Uglađnom su to osobe koje se u Suburbijani označavaju kao VIP (veoma izgladnele persone). Neki od njih su totalni anonimusi, dok su neki poznati i samo užoj, a bogami i široj rodbini.

Trajanje svih rijalitija, takođe, varira. To je najčešće od tri godine, pa do tri decenije. Zabeležen je i jedan slučaj kada se u Parovima odigrao i ispraćaj u vojsku.

Učesnici se ponašaju veoma kulturno, i u tome je najveće blago ovog formata. Na taj način suburbijanska omladina uči od svojih idola i uzora. Od njih mogu čuti najsočnije psovke i kletve i tako obogatiti svoj rečnik. Takođe, mogu naučiti i kako se potući, šta raditi kada se napiješ, kako ogovarati druge iza leđa i slično.

Kao što rekosmo, sastav učesnika je veoma šarolik, pa se tu mogu naći starlet(v)e, propali pevači, kriminalci, alkoholičari, klaberke (štagod to značilo), seljaci, i mnogi drugi. Pravi krem suburbijanskog društva.

Prema poslednjim istraživanjima, veliki broj mladih je izrazio želju da učestvuje u nekom od rijalitija, pa Vlada razmatra mogućnost da otvori neku vrstu rijaliti fakulteta, uz učešće najeminentnijih predavača iz te oblasti. Nezvanično se

saznaje da bi dekan trebalo da bude Eurokrem Jevrić, iako ima žestoku konkurenciju u Vesni Brukelić Brendi i Aždaji iz Šipova.

UMESTO POGOVORA

I, šta reći na kraju? Pokušao sam da vas provedem kroz Suburbijanu, i nadam se da sam u tome uspeo. Neki će reći da je to zemlja sa puno mana, a drugi će reći suprotno, a svi će se, sigurno, složiti da je vredno posetiti. Bio sam tamo samo jednom, a čini mi se da sam Suburbijanac celoga života, zato idite u Suburbijanu i iskoristite njene mane i uživajte u njenim vrlinama.

I, šta reći na kraju? Ma nije kraj. Nešto sam, verovatno, zaboravio, a o nečemu pomenutom vredno govoriti više. Sigurno ćemo se još čitati...

TU BI KONTINJUD...

Beleška o piscu

Ivan Cikić je rođen 16. oktobra u Zaječaru, gde je završio osnovnu školu i Gimnaziju. Apsolvirao psihologiju na Filozofskom fakultetu u Kosovskoj Mitrovici. Pisanjem se bavio za svoju dušu sve do 2010. godine, kada otvara svoj blog, na kome obrađuje aktuelne teme. Marta 2011. godine postaje kolumnista sajta www.dzungla.org, na kome, takođe, obrađuje aktuelne teme, ali iz drugačijeg ugla, sa dozom satire, ironije i crnog humora. Septembra iste godine postaje saradnik časopisa „Treće oko“, za koji piše priče u rubrici „Šta nam se događa“.

Danas živi u Zaječaru. Oženjen je Svetlanom, sa kojom ima sina Ognjena.

Ivan Cikić

SUBURBIJANSKA HRONIKA

Prelom teksta: Vesna Denčić

Elektronsko izdanje
Mart 2016. br. 150. – Dodatak

© ETNA – Elektronski časopis za satiru

www.aforizmi.org/etna

Urednik
Vesna Denčić

ISSN 2217– 8902 (Online)

